

თამაზ გოდერძიშვილი

რკინის კარს უკან

ორ მოქმედებად

მოქმედი პირობი

- ზაზა — 30 — 33 წლისა
- მაგლო — ზაზას დედა, 58-59 წლისა
- ცუცა — ზაზას მამიდა, 80 წლისა
- ზურაბი — ზაზას მეზობელი, 27-28 წლისა
- მანანა — ამისი ცოლი, 23-24 წლისა
- სასწრაფოს ექიმი — 80 წლისა
- ექთანი — 23-24 წლისა

პირველ და მეორე მოქმედებათა შორის გადის ხუთი წელი.

პირველი მოქმედება

არეული ოთახი. დედა უხერხულად, სტუმარივით ჩამომჯდარა სკამის კიდეზე და ტირის. ერთადერთი მეზობელი — ზურაბი — დედას თავს დანდგომია და არ იცის, რით ანუგეშოს. შემობრბის ზაზა.

ზაზა — რა ნოხლა? რა ამბავია? გაგვეტურდეს? (დედას) რა გატირებს? რა მოგვპარეს? რა გვექონდა, რა უნდა მოეპარათ?

დედა — არაფერი...

ზაზა — ეცითხათ ჩემთვის და მივასწავლიდი, როგორ ბინებიც გაეტურდათ! დედა, რა დაგემართა?

დედა — არა, შვილო, ქურდები არ ყოფილან...

ზაზა — აბა?

დედა — მამა დაიჭირეს!

ზაზა — (ძალიან გაკვირვებული) რა?

დედა — მამა დააპატიმრეს... გაგვჩხრიკეს...

ყველაფერი აღწერეს...

ზაზა — (უფრო გაკვირვებული) რატომ?

დედა — არ ვიცი...

ზაზა — კი, მაგრამ... (დაჯდა, დაფიქრდა,

სულ დაიბნა, ენა ჩაუვარდა) გადაცმული ქურდები ხომ არ იყვნენ?

დედა — არა, საბუთებიც გვიჩვენეს და გაჩხრეკის ორდერიც... მეზობლებიც შემოიყვანეს მოწმეებად... (ზურაბი თავს უხერხულად გრძნობს)

ზაზა — მერე?

დედა — ვერაფერი ვერ იპოვეს... რას ეძებდნენ, არც კი ვიცი...

ზაზა — მერე, ვერ ჰკითხე?

დედა — არ მიპასუხეს...

ზაზა — მამა?

დედა — სამსახურიდან წაუშვანიათ.

ზაზა — იქაც უჩხრეკიათ!

ზაზა — იქ რაღა უპოვიათ?

დედა — არაფერი!

ზაზა — დირექტორი?

ზაზა — (ამოისუნთქა, მაგრამ) მაინც მამაჩემს შეაწერენ.

ქრთამიო... გაფლანგვაო.

ზაზა — (ამოისუნთქა, მაგრამ) მაინც მამაჩემს შეაწერენ.

დედა — როგორ თუ შეაწერენ?!

ზაზა — ის ხომ რწყილს ატყავებდა! მამა

რომ მოადგილე დარსვა, მაშინვე გავიფორქე, როცა ჩავარდებოდა, ამას ჩაუგდებს-მეთქი ხახა-ში... ეტყობა ვერ მოასწრო.

დემდა — რა?

ზაზა — მამაჩემის საქმეში გაუყვანა.

დემდა — რას ამბობ? (არ ესმის ტერმინი) საქმეში რომ არ გაუყვანა, არც დაიჭერდნენ.

ზაზა — რა გვიგავს წილში გაუყვანილს? არც ეხლა გჯერათ ჩემი? არც ეხლა გჯერათ? ხომ ვეუბნებოდით. აიღე, თორემ გაგაფუჭებენ-მეთქი!

დემდა — რას ამბობს ეს ბიჭი?!

ზაზა — დირექტორს რა უჭირს? იმას იმდენი აქვს, ხვალვე გამოძვრება. მამა კი იმიტომ გასვარებს, ხელი რომ შეახოცონ. ვინმე ხომ უნდა დარჩეს ციხეში!

დემდა — (უცებ შეშინდა) რა გვეშველება?

ზაზა — რა და უნდა ვუშველოთი ჩვენ, მე და შენ უნდა ვუშველოთ, თორემ ეგენი არც გამოძიებლები არიან ამ საქმისა და არც მოსაბრთლენი. მაგათვის მართალი ის იქნება, ვინც მტრს მიუტანს. მამაჩემის დახეულ ინფხავს კი მათხოვარიც არ გამოგართმევს, თუ ლამაზად არ დაუქმებ... რა უნდა ვქნათ? რა და მინიბრტან უნდა შევიდეთ ერთი იპარავდეს, ყრთამით იხებოდეს და ციხეში მოადგილე მიყავდეს, მძევლად დამჭირდებოდ, პირველად მედმისის ასე თუ უნდოდა, გაუყვანა ეს კაციც საქმეში და ამ ოთხ წელწადში იმდენი დაუგროვდებოდა ამ შარავლაგამოხეულ მამაჩემს, აღბათ, ელიტობოდა, ერთი-ორი წელი დაჭლომა!

დემდა — ყარგი, გეყოფა.

ზაზა — ჰქვიანი ხალხი ასე აკეთებს: ჭერ დააგროვებს გამოსასყიდ თანხას, ერთ-ორ ლიმონს, მერე თავისთვის იწოვავს. ჩავარდება თუ არა, ეს ლიმონი — ლაწი ხახაში და მინიბალური ვადით ციხეს ლესავს. გამაგა და ცხოვრობს ბედნიერად. ერთი ლიმონი თუ იმათთვის იწოვა, თავისთვისაც ხომ ექნება სამი იმდენი აღარც იმუშავეებს და კუბოს კარამდეც ეყოფა!

დემდა — გისმენდეს ეხლა მამაშენი...

ზაზა — მამაჩემისთვის რამდენჯერ მითქვამს: გაიხედ-გამოიხედ, რა ხდება და გონს მოდი მეთქი, მაგრამ ბაბუაჩემის გაზრდილს რამეს შეაგნებინებ. ვეტერანი რომ გეყოლებოდა გამზრდელი, თანაც პროფესიონალი ჭანი მაინც როგორ შეინარჩუნა, მივიკნის... თუმცა რაც მოადგილე დანიშნეს, იმდენს მუშაობდა, კინაღამ ინფარქტი დაიბრტა...

დემდა — კინაღამ კი არა, მიკროინფარქტი იყო და არ ვეუბნებოდით.

ზაზა — რატომ?

დემდა — მშობარა კაცია, იმოქმედებდა.

ზაზა — რა იმოქმედებდა? ღვინოს ეგ არა სვამს, ფულზე არ თამაშობს, პაპიროსს ეგ არ ეწევა, ქალღმერთს ეგ არ დადის... უწის ამ ტელევიზორს და... გეთქვათ, იმ ოხერს სამსახურში მაინც აღარ დარჩებოდა შუალამემდე... მე შენ გეტყვი, დაუფასეს!

დემდა — დაუფასეს კი არა... ღმერთო, ღმერთო, რა უნდა ვქნა, არც კი ვიცი.

ზაზა — ვენაცვალე იმათ მარტყენაში... ახია, ახი!

დემდა — ყარგი, ნუ გაგიულები!

ზაზა — ახია, ახი! ახა, რას ფიქრობდა? (მეზობელს) ყველას გეგონათ, იღებდსო, არა? ხომ მართალია? — ეგეთ ადგილზე მუშაობდეს და არ იღებდეს — ფანტაზიაა ერთი, აქ შემოვლი. შემოვლი ამ ოთახში, ნუ გრცხვენია... ესეთი საწოლები თუ გინახავს დიდი სამამულო ომის შემდეგ? გამოაღე ეგ კარადა, ნუ გერიდება... (თავად გამოაღებს) შეიხედე, ხედავ? ერთი კოსტუმი აქვს... იქ გამოადგება, ზედ აცვია. ეს ჩემი პალტოა, ათი წლის წინ მიყიდეს, ინსტიტუტი რომ დავამთავრე. რაც თავი მახსოვს, დედაჩემი ამ კაბას იცვამს. შენ როდის გადმოხვედი ჩვენს მეზობლად? ხუთი წელია, არა? გინახავს დედაჩემზე ამ პალტოს მეტი რამე?

შურაბი — არა.

ზაზა — ესეც მამაჩემის ფეხსაცმელი, ეხლა თხელიორიანი აცვია. ამას წამთარში იცვამს. რეჟინის სქელი ლანჩები აქვს და თბილია. „ისანია“, ჩვიდმეტი მანეთი მისცა. ესეც პერანგები. ერთი, ორი, სამი, ოთხი, ხუთი და ესეც ექვსი. მამაჩემის არ გეგონოს, ოთხი — ჩემია.

შურაბი — ვიცი.

ზაზა — აგაშენა ღმერთმა! მაგრამ ხომ ხედავ, არა გჯიბთხს არაფერი და ისე აიყვანეს.

შურაბი — ვუთხარი, რას აკეთებთ, ამაზე პატიოსანი და ამოთე ღარიბი ოჯახი ჩვენ ცხრასართულიანში არ არის-მეთქი...

ზაზა — მერე?

შურაბი — ყველაფერს გამოარკვევენო... ნუ ღელავთო... თუ რამზე გაუგებრობაა, ესეც იიღოდ გამოაშვარავდებო...

ზაზა — თავს მოვპირითო, მორალურად გავანადგურებთო და მერე ბოღიშს მოვუხდითო?

შურაბი — ეხლა ამდენი ლაპარაკის დრო არ არის. ვინმე საქმეში ჩახედული იურისტი უნდა ვიპოვოთ და კონსულტაცია ვთხოვოთ...

დემდა — მართალია.

ზაზა — ვინ უნდა ვიპოვოთ? ამათი შიშით ვინ დაგვიპერს მხარს?

შურაბი — კონსულტაცია ნებისმიერ იურისტს შეუძლია, ამაში ისინი გასამჩქრელს იღებენ და ყველაფერი კანონით არის დამტკიცებული.

ზაზა — მაგრამ ჩვენ ჩვენი კაცი გვინდა.

შურაბი — ნაღდი ყველაფერს რომ გვეტყვის, და თუ საჭიროა, მიდგება-მოდგება კიდეც.

ზაზა — მართალია.

შურაბი — მაშინდაშენს დაურეკე, მოვიდეს, დალაგოს აქაურობა. ასე ხომ არ იქნებოდა!

ზაზა — ახლავე, ახლავე... (ტელეფონს მიუჭდება) არ შემიძლია! ეხლა კი ატეხავს პანაშვიდს!

შურაბი — არ ატეხავს, იცი.

ზაზა — საიდან?

ზურაბი — უკვე დარეკა.

ზაზა — მართლა, მე ვინ დამირეკა?

ზურაბი — არ ვიცი.

ზაზა — დედა, მე ვინ დამირეკა?

დედა — არ ვიცი, შვილო, მაგის თავი მქონდა?

ზაზა — მამიდამ, რაო?

დედა — გულის შეტევა მაქვსო.

ზაზა — ვერ მოვალო?

დედა — სასწრაფო გამოძახა.

ზურაბი — მაშინ, თუ გნებავთ, ჩემს ცოლს დავუძახებ და მე და მანანა მოგვხმარებთ.

ზაზა — დედა, დავალაგოთ?

დედა — (ისტერია) თავი დამანებეთ! დამანებეთ თავი არ მინდა არაფერი არ მინდა მარტო დამტოვეთ! გადი აქედან! (ზურაბი გადის).

ზაზა — ზო, კარგი, რა მოგვიღია? აქ რაღაც სხვა ამბავია... შენ ხომ იცი, რომ მამაჩემი მაგ საქმეში გარეული არ იქნება... (პაუზა) დედა! ხომ არ არის გარეული? (პაუზა) დედა! ხომ არ არის გარეული? (პაუზა) დედა, ვის ვეკითხები (დედას გული მისდის) დედა! (სამზარეულოდან სირბილით წყალი გამოაქვს), ცოტას შესმევს, ტელეფონს მივირდება, სასწრაფოს ვერ ურეკავს, კარადიდან ნიშადურს გამოიღებს, აყნოსებს) დედა! (ვერ მოაბრუნებს) დედა! (ისევ ტელეფონს ეცა) დედა! სასწრაფოა ვერის შვიდი, პირველი სადარბაზო, პირველი სართული გული წაუვიდა. ვერ მოვაბრუნე! დაიხ... ბინა? რა ბინა? პირველი, პირველი! (დაკილა ყურმილი, დედას მაქას უსინჯავს) უტეხს! (ისევ დარეკა) მამიდა ხარ? ვინ ბრძანდებით? მამიდა როგორ არის? წევს? ორასორმოცი ასოცზე? შალვა სადაა? ვინ შალვა და მამიდაჩემის ქმარი წამალზე? სასწრაფო თქვენა ხართ და წამალი თუ არ გქონდათ, რას მიდიოდით ავადმყოფთან?! (დაკილა) დედა, დედა! (დედა გონს მოდის) რა გული გამიხეთქე!

დედა — რა მოხდა?

ზაზა — არაფერი. გული წავგივიდა და ისე შევშინდი, კინაღამ გაგასწარი.

დედა — ეგლა გვაქლია... ღმერთმა დაგიფაროს.

ზაზა — ეხლა ჭანზე უნდა მოხვიდე, დედაჩემო. ბევრი სირბილი და ბევრის ატანა დაგვიპირდება. ავადმყოფობა არ გამაგონოს! ზომ ხედავ, მე არც გული წამივიდა და არც ავტორი. ისე ვარ დარწმუნებული მამაჩემის პატოსნებაში, როგორც იმავი, რომ შენ დედაჩემი ხარ. არ მოგვევლოდა ასეთი რამ, კარგო იყო... მაგრამ უბედურ კაცს ქვა ეწევა, თანაც აღმართში. ადრე თუ გვიან, რაღაც ასეთი უნდა დამართნოდა. სულ ვშიშობდი, სულ მეგონა: აი, ღღეს, აი, ხვალ, მოხსნიან-მეთქი... მაგრამ

ციხე? მამაჩემი მექრთამე? გამფლანგველი? გეშინია, დედა!

დედა — ვიცი, შვილო, ვიცი, მაგ უბედურს რა გაფლანგვა და რა მექრთამეობაც შეეძლო, მაგრამ... ვის გინდა დაუმტყციო?

ზაზა — ამდენ სპეციალისტში ერთი პატოსანი კაცი არ იქნება?!

დედა — რაღა იმას მისცემენ ამ საქმეს?

ზაზა — მართალი იყო ეს... მეწოხელი. ერთი ჩვენიანი კაცი გვინდა, იურისტი.

დედა — იურისტი? ვინ გვყავს ასეთი?

ზაზა — (პაუზა) არავინ არ მაგონდება. (პაუზა) მე შენ გეტყვი, ვინმე მოგაგითხავს! ქეიფი იყოს, იცოცხლე!

დედა — კარგი, გეყოფა.

ზაზა — გაიჩითებოდნენ ცალკე შენიანები, ცალკე — მამიდანის ცოტანი მაინც იყვნენ! გგონია, არ იციან? მამიდამ თუ იცის შთელ თბილისს ეცოდინება. წნევა არ უშლის ენის ტარტარს და ქაქანს...

დედა — მამიდაშენი არ დამანახო აქ, თორემ... ისედაც გუხს ვგავარ... იმის არტისტობა და მაქლია!

ზაზა — წევს. ორასორმოცი — ასოცზე!

დედა — გულისას არა უშავს რა.

ზაზა — ნუ გეშინია, ძალი კოჭლობით არ მოკვდება.

დედა — ნუ ამბობ ასე, მამიდა მაინც...

ზაზა — ეს ანდაა ჩემი გამოგონილი არ არის. მოდი ეხლა შენ წამოწევი, მანანას და ზურაბს აქაურობებ, ჭერ წნევას გაგიწომავეთ და მერე აქაურობას მივალავებთ.

დედა — (ოთახს მოათვალიერებს) ვაიმე, ღმერთო, ეს რა დაგვემართა! (ტირის. ზაზა ეფერება და გაყავს საძილე ოთახში, მაგრამ ისეა არეული იჭაურობაც, დედა ტირილს უმატებს. მამიდა ზაზა ღრმა სავარძელში ჩასვამს დედას, პლედს გადააფარებს და მეზობლების დასაძახებლად გადის)

(შემოდინ სასწრაფოს ექიმი და ექთანი ექთანს წამლების მოზრდილრ ყუთი უქირავს)

ექიმი — შეიძლება? (არეულობა დააფიქრებს)

ექთანი — არავინ არის?

ექიმი — ეტუობა, სახლს ალაგებდა და... (საწყო ოთახში შეიხედავს, დაინახავს დედას) შეიძლება?

დედა — (შეშინდება) ოი! (თეთრ ხალათზე მიხვდება, ვინც არიან) მოზრძანდით, მოზრძანდით... ახლა უკეთ ვარ...

ექიმი — (ჩამოუჯდება) რას უჩივით?

დედა — გული წამსვლია და ჩემ შვილს შემიწინადა...

ექიმი — აბა, მაჭა ვნახოთ. (უსინჯავს) მშვენიერია... ახლა წნევას გაგიხსნავთ.

დედა — არ არის საქირო, წნევა კარგი მაქვს.
 მძინი — მომეცით ხელი (წნევის უზომავს) მშვენიერია.
 დედა — ხომ გითხარით...
 მძინი — სხვა არაფერი გაწუხებთ?
 დედა — არა, გამადლობთ (შემოდინ ზაზა, ზურაბი და მანანა).
 მანანა — (დელას ეახლება) როგორ ბრძანდებით, დეიდა მაგლო?
 დედა — ემ, რა ვიცი...
 ზაზა — (ექიმს, ექთანს) გამარჯობათ.
 მძინი — გამარჯობათ.
 მძინი — გამარჯობათ.
 ზურაბი — (ექიმს, ექთანს) გამარჯობათ.
 მანანა — (ექიმს, ექთანს) გამარჯობათ.
 მძინი — თქვენ დარეკეთ, ახალგაზრდებო?
 ზაზა — დიახ.
 მძინი — მერე, ერთი წუთი ვერ მოიცადეთ... შესანიშნავი მაჭა და წნევა აქვს.
 ზაზა — თქვენთვის სულ ერთი არ არის, სად აიღებთ თუ მანს?!
 მძინი — როგორ გეკადრებათ...
 დედა — ზაზა!
 მძინი — ნუ დღევით, ქალბატონო, თქვენთვის ახლა ნერვების აშლა არ შეიძლება.
 ზაზა — რატომ?
 მძინი — იმიტომ, რომ ორასორმოცი აქვს ას ოცზე.
 ზაზა — აჰი შესანიშნავი წნევა აქვსო?
 მძინი — აბა, პირში ხომ არ მივახლიდი?! ჩააწვიეთ ლოგინში და... გაქვთ რაიმე წამლები?
 ზაზა — არა, აქამდე წამალი ჩვენს ოჯახში არავის დასჭირებია.
 მძინი — (რეცეპტის ქაღალდს ამოიღებს, წერს) გვარი?
 ზაზა — შუბაშვილი.
 დედა — კლიმიაშვილი!
 ზაზა — უყავრავად, უყავრავად, თავადის ქალია და გლეხის გვარზე არ გადავიდა.
 მძინი — (რეცეპტს აძლევს ზაზას) ახლავე მოუტანეთ და დაალევიეთ.
 ზაზა — იზოვება?
 მძინი — ჩვენს აფთიაქებში ყველა წამალი იზოვება! (ზაზა რეცეპტს გამოართმევს და გარბის)
 მანანა — (ექიმს, ხედავდა) უნდა აპატოთ... იცით აქ...
 დედა — (ყასიდად) ვაიმე... მიშველეთ, ცუდად ვარ...
 მძინი — აი, ხომ გითხარით! დამშვიდდით, ქალბატონო, ახლავე ნემსს გაიკეთებთ და დავაგდებთ. (ექთანს) დიბაზოლიანი კოქტილი გაუყეთ, დიმედროლით... ხუთგრამიანში (ექთანს ამბულებს ამსხვრევს, ნემსს გაამზადებს) დაწვით, ქალბატონო, ახლავე... ვერც კი გაი-

გებთ, ჩხვლტასაც ვერ იგარძნობთ... (ზურაბი და ექიმი გამოდიან სასტუმრო ოთახში, ექიმს თანი და მანანა დელას ლოგინში ჩააწვიენ ნემსს უკეთებენ).
 ზურაბი — მართლა ამხელა წნევა აქვს?
 მძინი — რა გემართებათ, ახალგაზრდებო, ჩვენი არც ერთი სიტყვა არა გჭერათ?
 ზურაბი — რა ვიცი... (ფულს აძლევს)
 მძინი — (იღებს) გამადლობთ... ის რამ გადარია? (ქარზე უთითებს, საიდანაც ახლახანს ზაზა გავარდა).
 ზურაბი — მამა დაუპატიმრეს!
 მძინი — მიზა დაიჭირეს?!
 ზურაბი — იცნობდით?
 მძინი — კარგად... (პაუზა) დასაჭერი რა ჰქონდა?! ბინა რომ გადაცვალა, ფული აიღო... — ჭორაობდნენ. მეტი არაა ჩემი მტერი! მეოთხე სართულთან პარკულზე გადმოვიდა. ამაში შეიძლება ერგებოდა ცოტა, მაგრამ გლდანინდა ვაქვინ?! იქით უნდა დამეტებინა! სად გლდანინ, სად — ვაქე?! დასაბამებელი რა ჰქონდა: სულ გაფხეკილი იყო. სადაც შემგვდებოდა, ფული მასხსხეო. ისე, დროზე კი იცოდა ვალის დაბრუნება, პუნქტუალური იყო ამ საქმეში. საათს არ გადაადგენდა. მერე და მერე სამსახურში გაიწია... ბოლოს, ისეთ ადგილზე იყო... რა ვიცი... ყველა იმას ამბობდა, ადგილს აფუჭებსო... არა, არა! პატიოსანი იყო! შეცდომაა რაღაც!!
 ზურაბი — ამ საქმეში შეცდომა იშვიათია.
 მძინი — შენც მართალი ხარ, მაგრამ... აბა, რა ეტყობათ ამით? რა აქვთ დასაჭერი? ჩემი პროფესიის გამო, ბინებში ვარ ნაყოფი!! არაფერი არ უნდა ჰქითხოვ და პირდაპირ უნდა მიუხაჯო (გამოდის ექთანს)
 მძინი — (ექიმს) გაუწინჯავთ?
 მძინი — ახლავე (შედის საძილე ოთახში, დელას წნევას უსინჯავს) მშვენიერია.
 დედა — მაშინ იყო მშვენიერი თუ ახლა?
 მძინი — ას სამოცი ოთხმოცზე... საცაო თქვენი შვილი წამალს მოიტანს და დილით ის დალიეთ. ხშირად იზომეთ წნევა. აპარატრ გაქვთ?
 დედა — არა.
 ზურაბი — ჩვენა გვაქვს, გავუზომავთ.
 მძინი — წამალი ისე არ მიიღოთ, წნევა თუ არ გაიზომეთ.
 დედა — გამადლობთ.
 მძინი — პირიქით, ჩვენ გამადლობთ.
 დედა — შვილო, ზურაბ, აქ მოდი ერთ წუთას...
 ზურაბი — ყველაფერი წესრიგშია, დეიდა მაგლო.
 მძინი — (ყველას) ნახვამდის.
 დედა — ნახვამდის.
 მძინი — ნახვამდის.
 მანანა — ნახვამდის.
 ზურაბი — ნახვამდის (ექიმი და ექთანს გა-

ლიან, კარში ზაზა შეეჩეხება)
 ზაზა — როგორ არის საქმე?
 მძინი — ასნამოცი ოთხმოცზე.
 ზაზა — გამაღობო (ფულს აძლევს)
 მძინი — (იღებს) გამაღობო. ნახვამდის.
 მძინი — ნახვამდის.
 ზაზა — ნახვამდის (ეკიმი და ექთანე გავ-
 ლენ) დედა, როგორა ხარ?
 დედა — მე რა მიჭირს...
 მანანა — (ზაზას) წამალი იშოვნე?
 ზაზა — იყო.
 ზურაბი — მანანა, წადი, წნევის აპარატი
 გამოიტანე (მანანა გადის).
 ზაზა — დედა, ეგებ დაიძინო.
 დედა — რა დამაძინებს?!
 ზაზა — (ამპულების ნამსხვრევებზე) მაგათ
 ისეთი კომპოტი შეუშნაუხენებიათ, უნდა ჩაგე-
 ძინოს.
 დედა — რა ვიცი... ჩემი ძილი და მოხვე-
 ნება აღარ იქნება... სანამ ის კაცი არ გამოვა,
 რა დამაძინებს?! რისი ძილი, რას შეუხენები?!
 ზურაბი — ალბათ, მალე გამოუშვებენ.
 დედა — ალბათ... დასაჭერი ჩვენ რა
 გვაქვს... გესმოდა, სად წაიღეთ, რა უყავითო?
 ზურაბი — მესმოდა.
 ზაზა — რა სად წაიღეთ, რა უყავითო?
 ზურაბი — ვითომ, ფული ან...
 ზაზა — ბრილიანტები?
 ზურაბი — ჰო.
 ზაზა — დეგენერატები!
 ზურაბი — როგორ გაჩხრიკეს, რომ გეც-
 კირა, გაგიუღებოდი.
 ზაზა — კრეტივები!
 ზურაბი — ვინ გაგაფრთხილათ, გადამალვა
 როდის მოასწარიო, გითვალთვალებდიოო.
 ზაზა — იდიოტები!! (შემოღის მანანა) გამა-
 ლლობო, მანანა. მიდი, რა, ერთხელაც გაუზო-
 მე. ვნახოთ, იმ რეგენს თუ სცოდნია ციფ-
 რების ცნობა.
 მანანა — (მიღის საწოლთან. დედას სძი-
 ნავს) ჩასძინებია (ჩურჩულით) აქეთ გამოდიო.
 (გამოდის მეორე ოთახში) ზაზა, რას აპირებ?
 ზაზა — არ ვიცი, არაფერი არ ვიცი.
 ზურაბი — მაყუთი უნდა ვიშოვნოთ. პირ-
 ველ ხანებში, ალბათ, ოცი-ოცდაათი ათასი
 მიანიც დაგვირდება.
 მანანა — მე და ზურაბი მანქანის ფულს
 რომ ვაგროვებთ ხომ იცი. ხუთი ათასი გვაქვს.
 ხვალე გამოვიტან და მოგცემ.
 ზაზა — მამიდაჩემსაც ექნება რამე.
 ზურაბი — მამიდაშენს რა ექნება?
 ზაზა — ექნება. ეგ ისეთი არტისტია. გარე-
 ვნულად ვერაფერს შეაძუბო.
 მანანა — თუ აქვს, მოგიტანს.
 ზაზა — მოგიტანს, აბა! უნდა წავგლოჯო.
 თანაც ხელწერილს მომთხოვს.

ზურაბი — კარგი, ერთი!
 ზაზა — ხუთი წელია იცნობ და აზრს ვერ
 მოხველი, რა მასტა?
 ზურაბი — დედაშენი?
 ზაზა — მაგათ არაფერი არა აქვთ. არა,
 არც დამჭირდება. მამიდა მომცემს! ახლა თუ
 არ მომცა, მერე როგორღა შემომხედავს თვა-
 ლებში? ერთხელ შემსალაროს წიგნაკი ჩავა-
 ლე და დასამარბი ფულიაო.
 ზურაბი — ჩვენ ხვალე მოგიტანო. ხვალ
 ხომ მუშაობს შემნახველი სალარო?
 ზაზა — გამაღობო. წადით, ახლა, დაის-
 ვენეთ.
 მანანა — არ დავალაგოთ?
 ზაზა — დავალაგოთ, მანანა, შენი პირიმე...
 სულ დამავიწყდა... როგორ გაწუხებთ... (სა-
 მივე მუშაობს, მერე ბიჭები შეჩერდებიან).
 ზურაბი — სასწრაფოს ექიმმა, მიშას ვიც-
 ნობლიო
 ზაზა — მერე?
 ზურაბი — დასაჭერი რა ჰქონდაო.
 ზაზა — ყველა ასე იტყვის, ამათ გარდა.
 ზურაბი — ოღონდ, უცნაური კაცი კი
 იყო. ვიღერ თავისი მეოთხე სართული პირ-
 ველში არ გადაცვალა, ვერ მოისვენაო.
 ზაზა — ასეთი ვარიანტი გამოუჩნდა და რა
 ექნა?!
 ზურაბი — არა, სხვა ვარიანტებიც იყო, მა-
 გრამ პირველს თხოულობდაო.
 ზაზა — ხომ არ გაგიუღი, პირველი ვის
 ევახება?
 ზურაბი — ჩვენი მეზობლებიც ამას ამბო-
 ბენ: ვიღერ პირველი არ ჩაიგლო ხელში, არ
 გადმოვიდაო. ადრე, თურმე, ბროკოლიები
 რომ ცხოვრობენ მეხუთეზე, ისინი იდგნენ აქ.
 მამაშენი ზევით აუყვანია და თვითონ აქ შემო-
 სულა. ამბობენ, სადაც მივიღოდა, ჯერ პირველ
 სართულს და მერე სარდაფს ათვლიერებდაო.
 ზაზა — უსარდაფო ბინა რა ბინა! სარ-
 დაფში ათასი რამე გვილაგია.
 ზურაბი — იქაურობაც აურიეს.
 ზაზა — ოხ. მე მაგათი როგორ დაწკრი-
 ლებული ჰქონდა დედას იქაურობა!
 ზურაბი — დედას თუ მამას?
 ზაზა — ჰო, მიშასაც უყვარდა იქ ჩასვლა,
 წილის მოვლა, კომპოტების გადარჩევა... ეხ,
 მიშა, მიშა... რა გვეშველება, ნეტა ვიცოდე.
 (ვიღერ ზურაბი და ზაზა ლაპარაკობენ, მანანა
 ალაგებს, თან სხვადასხვა ნივთებზე ეკითხება
 ზაზას, ეს სად შეეინახო, ეს სად იყო, ეს სად
 დაუდგაო?).
 მანანა — საძილე ოთახს მერე დავალაგებ,
 დეიდა მაგდო რომ გამოიღვიძებს.
 ზაზა — გამაღობო, მანანა, შენი პირიმე...
 თუ კარგად იქნება, აღარ შეგაწუხებთ.
 მანანა — არა გრცხვენია, რას მეუბნები?
 ზურაბი — რას ბოლიშობ, რა დავემართა?!
 ზაზა —

ზაზა — ამაზე მეტი რაღა უნდა დამემარ-
თოს: შიშხილით ვკვდებით, გამოხეულები და-
დივართ და გაფლანგვა და ქრთამიო.

ჭურბბი — აბა, კაცო, აბა, კაცო!
მანანა — ზურაბ, გავიდეთ, ზაზამაც მოის-
ვენოს.

ჭურბბი — რა მოგასვენებს, ჩემო ზაზა,
მაგრამ იმდენი გაქვს სარბენი და სანერვიულო,
თავს უნდა მოუარო.

ზაზა — არ ვიცი, პირდაპირ... თუ კაცი
ვარ, გადავიხდით სამაგიეროს... ღმერთმა უკე-
ლას მისცეს თქვენისთანა მეზობლები. კარგი
ცოლ-ქმარი რომ იყავით, ვიცოდი, მაგრამ ასე-
თი ახალგაზრდები ამ ჭირში ასე თუ ამომიღ-
გებოდათ მხარში, არ მეგონა.

ჭურბბი — ესე იგი, მაყუთზე: ხვალ დილით
ხუთი ათასი აქ გექნება... აი, დანარჩენზე კი
უნდა ვიფიქროს.

ზაზა — უჟაკრავად, დიდი ბოდიში, დაგლა-
ღეთ... მანანა, შენი ჭირიშე, მამაკეთე. ფულზე კი
თქვენ ნუ ღარდობთ. იმდენი უნდა ვიშოვნო,
რომ გამოვართიო, არა? გამიძინდებდა იმ ღი-
რქეტროთან გაქაჩვა, მაგრამ უნდა ცვალო...
ცდა ბედის მონახევრეა.

ჭურბბი — დაისვენე ახლა და ხვალ დილით
შეუღდეკი მაგ საქმეს.

ზაზა — რა დამასვენებს... გმადლობთ, გმა-
დლობთ... ბოდიში, რა...

მანანა — ეგებ, წამოწვე?

ჭურბბი — წამოწვე, და...

ზაზა — რაღაცას მოვახერხებ... წადით, რა,
უკვე ორი დაიწყო!

მანანა — მართლა?

ჭურბბი — ჰო, ორი დაიწყო, რა მოხდა,
ასე რომ შეიცხადე? ჭერ არ დაწოლილხარ
ორზე? (პაუზა) წავედით, ზაზა (მანანა და ზუ-
რაბი გაუღენ).

ზაზა — კარგად...

ჭურბბი — (შემობრუნდება) ღირქეტორმა
არ უნდა მოგასწროს მაყუთის მიტანა, თორემ
იმას გამოუშვებენ და მიშას ჩატოვებენ. ხომ
იცი, ვინც პირველი მიიტანს, იმას მიემხრო-
ბიან.

ზაზა — გასაგებია.

ჭურბბი — დარეე, სადაც დასარეეი გაქვს
და ფული გევალებ... თუ გასესებენ... ვიდ-
რე მიშას ამბავს გაიგებენ, მანამ უნდა გამოარ-
თვა, თორემ მერე... აღარ მოგცემენ...

ზაზა — მოვახერხებ რაღაცას. გმადლობთ,
ზურაბ... წადი, ცოდაო, გოგო გელოდება.

ჭურბბი — აბა, შენ იცი! ვისაც ესესები,
მიშას ამბავს ნუ ეტყვი... (გადის)

ზაზა — გმადლობთ... (ტელეფონის ყურ-
მილს დასწვდა და რეკავს).

ჩაბნელება

ზაზა და მამილა

ზაზა — ეს რა არის, მამილა? ხუთი ათასი
ვის ეყოფა?

მამილა — დასამარხი ფულია.

ზაზა — ხომ არ გეკითხები, რისთვის გინ-
და-მეთქი. რა მნიშვნელობა აქვს რატომ აგრო-
ვებდი. ახლა მკვდარზე მეტად შენ ძმას სჭირ-
დება ფული. არ გესმის, რა მოხდა? ჩვენ უკვე
გავვიდეთ, რაც გასაყიდი გქონდა. ხუთი ათა-
სი ამ ჩვენმა მეზობლებმა გვასესხეს. მანქანას
ელოდებთან, იციან, რომ, შესაძლოა, ვერ ჩავა-
სესხებთ დროზე, შეიძლება მანქანა დაკარგონ,
მაგრამ არც დაფიქრებულან და მომიტანეს. შენ
კი რას შვრები, მამილა?

მამილა — მამილა, რამდენი ხანია გატყობ,
რალაც დიდ ფულს მაგულებ... საიდან უნდა
მქონდეს, ზაზაფული? ჭირიან შალვას ცოლს ესეც
რომ მაქვს, არ გიკვირს?

ზაზა — მამაჩემმა მოასწრო საქმეში გასე-
ლა?

მამილა — ბიჭო, ვილაც უცხო რომ გვიგ-
დებდეს ყურს, რამე ეგონება?

ზაზა — მოასწრო მამაჩემმა საქმეში გასე-
ლა?

მამილა — გაჩუმდი, ბიჭო!

ზაზა — მოასწრო თუ არა?

მამილა — ეხლა გჭირდება უველას ქეუა
და ორივეს, შენც და დედაშენსაც, ეხლა მოგი-
ნდათ აფრენა? გადაამრევს ეს ხალხი!

ზაზა — აბა, რაზე ჩურჩულებდით? მე ან
დედაჩემი რომ შემოვიდოდით, რატომ გაჩუმ-
დებოდით ხოლმე? რა გქონდათ ამდენი საი-
ღუმლო?

მამილა — არ არის მაგის დრო ახლა!

ზაზა — იმიტომ, რომ რაღაცას მიმალავ.

მამილა — არა, მამილა, არაფერს არ გიმა-
ლავ. რაღა აზრი აქვს? დედაშენზე მეუბნებო-
და...

ზაზა — კვირაში ორჯერ ან სამჯერ დედა-
ჩემზე გეპროკვებოდა?

მამილა — გულის მოსახებელს რა გამოუ-
ღევდა იმ საწყაალს... შემეშამო, (შემოდის დე-
და, კართან შეჩერდება, ყურს უგდებს) სულ
მოიტა, მოიტა, მოიტა... ახალგაზრდა იყო და
კისლოვოდსკს და მერე გაგარას არ იკლებდა...

ზაზა — (აწყვეტინებს) კისლოვოდსკში შენც
კარგად იცი, რატომ დადიოდა და გაგრაში კი
მე დაუყავდი!

მამილა — მერე ფული არ უნდოდა ორ-ორ
კურორტს? თანაც ასე ძვირის მერე ჩაცმაზე გა-
დაირია. ისეც მოიტა, მოიტა, მოიტაო...

ზაზა — მამილა, რა მოგვივიდა, გაგაუღი? რა
ტანსაცმელს აგულბებ დედაჩემს?

მამილა — ახლა უკველაფერი გაუცვდა! შენ
პატარა იყავი, არ გემახსოვრება. შენზედაც მე-
უბნებოდა: სულ ფულს მთხოვსო...

ზაზა — სამ მანეთსო? მეტი არასდროს მი-

თხოვია... იმასაც სკოლაში ან ინსტიტუტში გვთხოვდნენ ხოლმე...

მამიდა — დედაშენს რომ ბრლიანტის სა-
ყურე ჰქონდა...

ზაზა — (აწყვეტილებს) კიდევ კარგი ეგ
ერთი საქორწინო საჩუქარი უყიდეთ მთელმა
ნათესაობამ... ეგ რომ არ გეკონდა, აბა, ამ
შენი ხუთი ათასის იმედით უნდა ვყოფილიყა-
ვით? მანანას ათხოვა დედაჩემმა და შეგვჩა...

მამიდა — როგორ, გაყიდეთ უკვე? რა-
ტომ არ მოთხარით, მილიონები მეზობელი
მყავს ერთი, იმას უნდოდა, რამდენად გაუ-
იდეთ?

ზაზა — როგორც საკომისიოში შეფასეს.

მამიდა — იქვე დატოვეთ?

ზაზა, — აბა, რა უნდა გუქვან?

მამიდა — აი, ასეთი სულელი იყო დედაშენი
ყოველთვის... მთელი ქონება და მთელი დანა-
ზოგი ასე გაუფლანგა მამაშენს. ახლა ამ გაძ-
ვალტყუებულ ოთახებს რომ ვუყურებ, კი
არ მივიკრის. ეს ადრე უნდა დამართონდა მამა-
შენს, ასეთი მეოჭახის ხელში...

დედა — კარგი, ცუცა, გეყოფა, ცოლოა ეგ
ბიჭი, ისედაც ლამის გაგივლეს!

მამიდა — ახლა გამოხვედი კარგი დედა?
ჩემი ძმა დაღუპეთ და ახლა დაადექით პატიო-
სან გზას?

ზაზა — მამიდა!

მამიდა — რა მამიდა! რა მამიდა! რომ მომი-
გდებდა, შენს თავს და დაშტრეიონობდა კვი-
რაობით და თვეობით — მოსკოვო, ლენინგ-
რადო, საზღვარგარეთო... ახლა ამოგჩქადათ
ველას გული? ახლა გამიპატიოსნდით?

დედა — შენ ვინ რას მოგიგდებდა, შინ ვე-
რასოდეს ვერ დაგიჭერს კაცის! შენ სახლში შე-
ლვა არის ცოლიც და ქმარიც, დასახლისიც
და მოსამსახურეც, ქალიც და კაციც.

მამიდა — შენ ყოველთვის გშურდა, შალ-
ვას ასე რომ ვუყვარდი და ხელის გულზე მა-
ტარებდა. გშურდა, გშურდა! მიშოც გინდოდა
გამომიხსატეხა, მაგრამ არ გამოგივიდა და მთელ
ჭაქვს ამ ბავშვზე იყრიდი. იმიტომაც არის,
გუეს რომ გავს!

ზაზა — გაჩუმდით!

მამიდა — დაგავიწყდა, კი ნაჭრებს შენთ-
ვის რომ გადაიღებდი და ამ ბაღს ძველებს
მიუგდებდი, გამოხრის, კბილები გაუმარჯებო.
ხიზილალა რომ გქონდა შავ ქილაში შენახული
და ეს რომ სკოლაში წავიდოდა, მერე ქამდი...

დედა — ცუცა, რაგებს ამბობ, ცუცა, რას
იგოვებ?! მიშომ ხიზილალა ერთხელ მოგვიტა-
ნა, ზაზამ პასპორტი რომ აიღო... და პირვე-
ლად და უკანასკნელადაც მამინ დათვრა.

მამიდა — და შენც დრო იხელთე და გრი-
შას გაუარშიყდი!

ზაზა — (ხმაბოლა) მამიდა!

დედა — ზაზა, უთხარი, წავიდეს, თორემ

ისედაც ნერვები მაქვს მოშლილი და ჩემი სა-
ქიედი არავის გაგვიკრდეთ...

მამიდა — შენი ბიოგრაფიის პატრონმა, რი-
ლაით უნდა გავაყვიროვ?

დედა — გაეთრე აქედან?!

ზაზა — (ხმაბოლა) გაჩუმდით! დედა! მა-
მიდა! გაჩუმდით! დაგვიწყდეთ, რაზე ვლაპარა-
კობდით? შენი ძმა და შენი ქმარი ციხეშია!
ყველაზე ძალიან ახლა მამას უჭირს... ამ რძალ-
მულის საქმეს მერცე დავუბრუნდებით, ჭერ
იმ კაცს ვუშველოთ! (მამიდას) შენ რომ შეი-
სალაროს წიგნაკი ჩავავლე, ხომ გახსოვს?
თხუთმეტი ათასი იყო, მოვასწარი. შიგ ჩახედ-
ვა... მიპასუხე, ხუთი რად მოგვიტანე! მეტი არ
გემეტბო? ან ის თხუთმეტი როგორ შეაგრო-
ვე? მამიდა, უკანასკნელად გეკითხები: მამაჩე-
მი გაძლევდა რაგებს?

მამიდა — კაპიკი რა არის, კაპიკი არ ვიცი
მამაშენისაგან! შენს მეტი ვინა მყავს, მამიდა,
შენს თავს ვფიცავ...

დედა — ამას ნუ იფიცავ! არტისტის!

ზაზა — დედა, გაჩუმდი!

მამიდა — არტისტები თქვენს გვარში მოი-
კითხე!

ზაზა — მამიდა, გაჩუმდი!

დედა — ჩვენს გვარს რომ ახსენებ, პირში
ვარდის წყალი გამოვივლ!

ზაზა — (ყვირის) გაჩუმდით, თქვენი...
(სკამს წამოაგლებს ხელს. გაისუსებთან) გაჩუმ-
დით, და ყური დამიგდეთ: ვინც საქმის გარდა
სხვა რამეზე ხმას ამოიღებს...

მამიდა — კარგი, მამიდა, გენაცვალე... და-
მშვიდნე... ასე არ შეიძლება.

დედა — (ატრირდება) ისედაც აღარ მინდა

სიცოცხლე და მომკალით, ბარემ...

მამიდა — კარგი, მაგლო, ხომ იცი, შენ
ტირილს რომ ვერ იტანს ბავშვი?!

ზაზა — (მამიდას) ნანა თუ არ გაძლევდა,

საიდან მოგაროვე ის თხუთმეტი?

მამიდა — სამოცი წლის ქალი ვარ და ჩემი
თხუთმეტი გიკვირს?

დედა — სამოცდარობს...

მამიდა — აა, უყურე ამას?!

ზაზა — დედა, გაჩუმდი! (მამიდას) არა-
ფერს არ იკლებდით, შენ და იმ შენმა ცვედა-
ნმა ქმარმა თავისათვის პატივი როგორ გეცათ,
სულ ამის ფიქრში გაატარეთ ცხოვრება და
თანაც ამდენი დაგაროვეთ? (პაუზა) შალვას
ასოცდათვრამეტი მანეთით და შენი პენსიით?
(პაუზა) მოკიდებ ხელს ამ ხუთსაც ხელი და აღარ
დამენახო!

მამიდა — ორი ათასი მაქვს კიდევ... კუბოს
ფული...

დედა — ფუ!

ზაზა — არ მინდა! შენი კაპიკი არ მინდა!
რამეს მოვახერხებ!

დედა — რაღას მოვახერხებთ, ყველამ გაიგო
მამაშენის ამბავი და თუმანსაც არავინ გააძლევს!

მამიდა — (ჩანთიდან ფულის შეკვრას ამოიღებს) დიდი დღე აღარ მიწერია, ამ ჩემი მიწოს ამბის შემდეგ და დაუმარხავს ნუ დამტოვებ...
შალვას იმედით ჩემი მტერი იყოს.
მედი — გამოართვი. ხომ გაგიგონია: ყვავს კაკალი გააგდებინე...

მამიდა — ყვავიცა ხარ და...
ზაზა — გალით აქედან გალით აქედან ორივე! გალით თქვენი! (შეშინებული ქალები ოთახიდან გაცივდებიან. ზარი, დედა კარს აღებს. შენობის ზურაბი) მოდი, ზურაბ, მოდი, თორემ გამაგოფს ამ ქალებმა. (დედას) დაგვტოვე... თუ შეიძლება... (დედა გადის) ხომ გეუბნებოდი, შვიდის მეტი არ მოიბანა...

ზურაბი — ვიცო, შემხვდა აქ რომ მოდიოდა.
ზაზა, — არ მინდა, არ ავიღებ. პროცენტით ვესესხები იმას... რა ჰქვია?

ზურაბი — შოშია.
ზაზა — შოშიას ვესესხები და მაგას არ გამოვართმევ.

ზურაბი — შოშიასგან მოვდივარ: არ გვაძლევს.

ზაზა — რატომ?
ზურაბი — გაუგია.

ზაზა — აბა, რა ექნათ?
ზურაბი — დაიტოვე ეს ფული.
ზაზა — სხვა რა გზა მაქვს. ესე იგი, თქვენი ხუთი, დედაჩემის შვიდი და მამიდაჩემის შვიდი... სულ ეს არის.

ზურაბი — კიდევ ექვსი გვინდა!
ზაზა — რამდენი?

ზურაბი — ექვსი ოცდახუთს კაპიცი არ დააკლდებაო. თხუთმეტსაც მერე მოიტანთ, როცა გამოვაო.

ზაზა — (სიხარულით) ესე იგი, აიღო?
ზურაბი — (გალიმბებული), აიღო არა, ჭერ დამიწყო: თქვენ თუ შუამავალი გნებავთ, მე არ გამოვადგებიო. მე იურისტი ვარ და ჩემს ცოდნასა და გამოცდილებას არ დავიშურებო.

მერე კი...

ზაზა — (გადაუხვევა) შენ გაჯახარა ღმერთო! აი, კაცი ნამდვილი ფუკაცი უყოფილა!

ზურაბი — ზაზა, ძალიან შეუბრუნდება, მაგრამ მაინც უნდა გითხრო, ეხლა ცერემონიების დრო აღარა გვაქვს: სარდაფი კარგად დააჩითე?

ზაზა — ორი ღამეა არ მიძინია, სულ იქა ვარ.

ზურაბი — აბა, რატომ აწევბოდა მამაშენი ამ სარდაფს? რა უნდოდა, ხალხი რომ ააღაპარაყა, სარდაფს საერთო შესასვლელიდან კარი ამოუშენა და ბინიდან დაუტანა ჩასასვლელი კიბეო. ეტყობა, რამე აქვსო. ეგებ, ამ ეშვის ნიადაგზეც გაგჩხრიკეს...

ზაზა — არ იყო მამაჩემი მაგის კაცი... ეგეც არ იყოს, ისე გახშირდა პირველი სართულიდან

სარდაფში ჩასვლა, მამაჩემისა რატომ გაუკვრიდებოდათ, მაინცდამაინც?

ზურაბი — მაშ, ვერაფერი იპოვნე?
ზაზა — ვერა.
ზურაბი — სულ ვერაფერი? არც წერილი?

არც გეგმა?
ზაზა — ზურაბ, არა გრცხვენია, მისავით გენდობი და ამას დავამილაკდი?

ზურაბი — შეიძლება, მე ჩავიდე? მაინც უცხო თვადი ვარ, რაც არ უნდა იყოს!

ზაზა — ჩადი, ჩადი. ყველაფერი ძირს ალაგია. კედლები გავათავისუფლე. კედლებს რომ მორჩები, ააღაგე ისევე თაროებზე, რაც ძირს აწყვია და იატაკი დაჩირმე. მე გავალ, მამიდას მივაწვები, ეგებ ექვსიც მოვატანინო და ჩამოვალ.

ზურაბი — კარგი.
ზაზა — აი, ამ დილაკს დააჭირე და აინთე-ბა. გუშინწინ ორასსანთლიანები დავაყუენე. გაბრდელიანებულია იპაურობა (ზარი).

ზურაბი — სანამ არ ჩავალ, ნუ გააღებ (დილაკს დააჭერს, ჩარბის, რომ არავინ შემოუსწროს)

ზაზა — (კარს აღებს) შემოდი, შემოდი, მანანა! (შემოდის მანანა).

მანანა — ზურა აქ არის?
ზაზა — ჰო, სარდაფშია.

მანანა — მაინც არა სჭერა?
ზაზა — არავის არა სჭერა.
მანანა — აი, გამომართვი (ჩანთას გახსნის).

ზაზა — რა არის?
მანანა — (შეკვრას აძლევს) ექვსია!

ზაზა — მანანა, შენი ჰიორიმე! (ართმევს) საიდან? როგორ იშოვნე?

მანანა — პროცენტით... შოშიამ მომცა.
ზაზა — ზურაბმა, უარი მოთხრაო და...
მანანა — მე ვერ მოთხრა უარი.
ზაზა — რა განსხვავებაა?

მანანა — არის ცოტა განსხვავება... მაგალითად: სქესში.

ზაზა — შოშიას ქალები უყვარს? არ გადამროი ეგ პროცენტებისთვის სულს გაუიღის. ეტყობა, ზურაბს უარი რომ უთხრა, მერე დაფიქრდა.

მანანა — შოშიას მოვწონვარ. სულ მეხუმრება. ქუჩაში მანქანა არ გამოჩეროს არ არსებობს. ეტყობა, გრძელცხვირიანი ქალები ევასება, მე რომ ერთი ხუთასი მანეთი მომცა და ამ ცხვირის ოპერაცია გამაკეთებინა, მერე ნახე შენ შოშიას გადაარევა. მაგრამ... ხელწერილი მაინც გამომართვა...

ვითომ შვიდი მმართველი
ზაზა — რატომ წილი?
მანანა — ერთი ფლის თავზე პროცენტის ჯამი თითქმის ათასი მანეთია. ვალის ვადაც ერთი წელია.

ზაზა — დროზე რომ ვერ დავუბრუნოთ?
მანანა — მიჩივლებს და წაიღებს.

ზაზა — ადრე რომ მივუტანოთ?

— მანანა — ზუსტად გვიანგაროებს: თვეში ათი პროცენტის მე დამითომ ასე, თორემ სხუთმეტი უნდა.

ზაზა — გმადლობთ, მანან, შენი ჭირიშე... აი, მართლა როგორ გადავიხდით სამაგისტროს, აზრზე არა ვარ.

მანანა — შეიძლება, მეც ჩავიღე სარდაფში?

ზაზა — ჩადი, რას მკითხები. (მანანა სარდაფში ჩადის) დედა დედა (გამოდის დედა) უველაფერი რიგზე: იმანაც თქვა, ავიღებო და ფულიც ვიშოვნეთ. ოცდახუთი!

დედა — რამდენი?
 ზაზა — ოცდახუთი ითხოვა. ეს ახლა, შერეკიდე თხუთმეტი უნდა.

დედა — რას მეუბნები?
 ზაზა — მუხლები არ მოგეყვითოს, დაქეი.

ახლა ასეთი ქრთამებია! შენი დამაპლი მული სადღაა? რატომ არ გამოგვყვა კულში?

დედა — შალვამ დარეკა: მიშო ყოფილა ცუდად და იწოლატორში გადაუყვანიათ. ცუცა გაიქცა, ეგებ რამე მივაწოდო. (ტირის) რა ეშველება იმ კაცს... ეს რომ გაიგოს, მისმა შვილმა ვიღაცას ოცდახუთი მისცა, თანაც ქრთამად, გული გაუსკდება.

ზაზა — გული ადრე უნდა გასკდომოდა. ესლა არაფერი დემარტება, კაუვით იქნება, აი, ნახავ.

დედა — ღმერთმა გისმინოს, შვილო. ფული სად იშოვნე?

ზაზა — ზურაბი და მანანა გვიცოცხლოს ღმერთმა.

დედა — ხედავ, რა ყოფილან ეს დალოცვილები?! მე კი საყურისა და სამაჭურის თხოვება არ მიწოდდა. ამ გრძელცხვირას რა სამკაული უნდა მეთქი!

ზაზა — არ ათხოვებდი და მოხვდებოდა საკონფესკაციო ნივთების სიაში და მერე გენახა ჩვენი საცოდაობა.

დედა — აბა, აბა, ბედია უველაფერი (სარდაფიდან ზურაბისა და მანანას ამოსვლას არ ელოდა და შეჰკიცხა) იი!

ზაზა — რა მოგივინდა? რა დაგემართა? რატომ იცი ასე გულის გახეთქვა?

დედა — რა ვიცი უველაფრისა მეშინია! მანანა — უკაცრავად, დეიდა მაგდო, შეგაშინეთ.

ზურაბი — (ზაზას) ვარიანტი არ არის, სარდაფში რამე იყოს! სხვაგან უნდა ვეძებოთ.

ზაზა — კარგი, რა, ზურაბ, რა დაგემართა ასეთი ურწმუნო?!
 ზურაბი — სხვაგან უნდა ვეძებოთ!

(სათხე დაიხედავს) ბიჭო, ბიჭო, უკვე დროა მანან, გადი ერთი, ჩემი დიპლომატი გამომიტანე! ჩაუტევა? (მანანა გადის)

ზაზა — ჩაუტევა, ჩაუტევა... ნახე, შოშთან სულ ასმანეთიანები მიუტყა.
 ზურაბი — მითხრა მანანამ.

ზაზა — დავთვალთ?
 ზურაბი — მხოლოდ მამიდაუნის

ლი. (სამივე ფულს ითვლის. მანანას შემოაქვს დიპლომატი. ზურაბი ფულს ნაწილს გაუწვდის) აბა, მოგვეხმარე (ოთხივე ფულს ითვლის დიდი პაუზა).

დედა — აქ ათასსამასი მანეთია.
 ზაზა — ორიათას სამოცდათხუთმეტი.

ზურაბი — ორიათას ას ორმოცდაათი. (მანანას) მანდ ათასოთხას სამოცდათხუთმეტი უნდა იყოს.

მანანა — ეგერა.
 ზურაბი — გაახვიეთ (გაახვევენ, დიპლომატი აწყობენ) აბა, წავედი.

ზაზა — ღმერთმა ხელი მოგიმართოს. (მანანა და ზურაბი გავლენ. დედას მოუბრუნდება. მაგდო სავარძელში ჩამჯდარა და ტირის. ზაზა დედას შესტერის, ნელა მივა, მიეფერება. დედას გული ამოუჯდება და უფრო საცოდავად ატირდება) კარგი, კარგი, გეყოფა... რას იზამ! არ დაგემართოდა, კარგი იყო... ახლა აღარაფერი ეშველება... ჩვენ უველაფერი უნდა ვილონოთ; სანანებელი არ უნდა დაგვრჩეს ხდება, რას იზამ... ახლა მაინც ისწავლის ტყუას. რა ეღირსა?! ჩვენი გამოსათრევი გახდა... უმადლესი შენ და შენმა მშობლებმა დაამთავრებინეთ, სამსახურშიც თქვენი მოაწყვეთ... ციხიდან მე გამომეყვას... მამაც ასეთი უნდა ვენაცვადე მაგათ მარჯვენაში კარგი, რა დედა, ხომ იცი, ვერ ვიტან შენ ცრემლებს...

დედა — ამ ცარიელ ბინას რომ დაინახავს... (ისევ ატირდა).

ზაზა — ნუ გეშინია, დედა, აქ არა ვარ! ვიყო ნელ-ნელა ავექს.

დედა — ამ ვალებს რა გაისტუმრებს!

ზაზა — რომ გამოვა, მოგვეხმარება.

დედა — როდის გამოვა?
 ზაზა — საქმის გამოძიება როგორც კი დამთავრდება.

დედა — მერე, როდის დამთავრდება?
 ზაზა — ერთი წელი ან წელიწადნახევარი დასტირდება... ალბათ.

დედა — ამდენი?
 ზაზა — ჰო, ასეთ საქმეებს ამდენი სტირდება.

დედა — საწყალი მიშო!

ზაზა — საწყალი კი არა...

დედა — არ არის, შვილო, მაგის კაცი, ხომ იცი.

ზაზა — არ ვიცი, დედა, აღარაფერი აღარ ვიცი, ძალიან დავიბენი. ქვეყანა ლაპარაკობს... მეც რამდენჯერმე სხვადასხვანაირად გამაგებინეს... მაგარ საქმეებში გადიოდა. აი, ხომ ხედავ, ჩვენ ზურაბსაც არ სჭირა. მთელი სარდაფი გადააქოთა, სამჭერი!

დედა — რაც ამ ახალ სამსახურში ჩადა, ხელფასისა და პრემიის მეტი არ მინახავს. რა

მოგვიღია, არც შენ გჭერა? ხალხი რას არ იტყვის!

ზაზა — მე კი მჭერა, დედაჩემო, მაგრამ... ესენი ასე პირდაპირ კი არ იჭერენ: ჭერ შეა-
ჯანჯღარებენ. თუ ვაღმოცვივდა რაღაც, ბო-
ლომდე მოატანიებენ, უკანასკნელი ლუკმის
საუბრედ ფულსაც დაადებინებენ და საქმეს
შეაჩერებენ. თუ არა და აი, ასე უყრავენ თავს
ციხეში. მაგათ საკუთარი ჭიბის ვასკვლევა ურ-
ჩევნათ, კაცის ციხეში ამოღობას. ეტყობა,
ვერც იმ დირექტორს დაადებინეს კაკალი.
ის მაგარი კაცია, ზურგიც მაგარი აქვს. მაგის-
გან ზევით მიღისო... და იმდენი, რომ ახლა,
აღლათ, უცდის, ისინი რომ დაეხმარონ. ისინი,
როგორც ჩანს, ყურსაც არ იბერტყავენ. არც
გაიბერტყავენ. აი, აქ დავასწარი და სწორედ
ამ დროს ჩავუშვი მასუთი. სწორედაც მოვჭ-
კეუღვარ: რადგან ჩემსას იღებენ, ესე იგი,
იქიდან არ ჩანს. ამან უნდა გაგვიგონოლოს...
სხვაგვარად ვერ დავიხსნით. შენ გგონია, ეს
ყველაფერი მე მოვიფიქრე? არა, ჩემო ბატო-
ნო... ჩვენმა ზურბამა მასწავლა! ამდენი რა
იცის ან საიდან ამ პატარა ბიჭმა?! რა საქმეებ-
ში ეგ ყოფილა გახვეული?

დედა — ზურგიკომ?

ზაზა — დიახ, ზურბამა და მანანამ გამომი-
ნგარიშეს ყველაფერი.

დედა — კარგი, ერთი!

ზაზა — მო, დედა, ასეა ყველაფერი...
(ზარი)

დედა — მამიდაშენი იქნება, გაუღე (ზა-
ზა კარს აღებს, შემოდის მანანა)

მანანა — ზურამ დარეკა, დილომატი შეი-
ტანეს, ნოზაძეს კიდეც სამი კაცი მუყას და რო-
ცა მოილაპარაკებენ, მაშინვე წამოვალ, ვუცდი,
ნუ შეგეშინდებთათ:

ზაზა — დილომატი შეიტანეს? ყოჩაღ, ზუ-
რამ!

დედა — მე ახლა ცუცა რომ აგვიანებს, ის
უფრო მაფიქრებს. სად არის ამდენ ხანს? და-
ერეკა მინც, ეთქვა, როგორ არის ის უბე-
ღური იმ იზოლატორში...

მანანა — როგორ იქნება... ეგებ, სულაც
მოიმიზეზა რამე. მაგათ იზოლატორში შედა-
რებთ ნორმალური პირობებია და...

დედა — ამდენი ეშმაკობა სადა აქვს...

ზაზა — ასწავლიდა ვინც

დედა — რა ციცი, მე კი გავთავდი ქალი.

მანანა — ნუ სწუხართ, დეიდა მაგდო,
ყველაფერი კარგად დამთავრდება. რაც მთა-
ვარია, ნოზაძემ ფული აიღო. ნოზაძე ის კაცი
არ არის, კლიენტურა დააფრობოს ნოზაძე გაა-
კეთებს ან არ დაგპირდება (ზარი).

დედა — ზაზა, გააღე კარი, მამიდაშენი იქ-
ნება (მანანა კარს აღებს, შემოდის გაფითრე-
ბული ცუცა) ცუცა, რა ამბავია? რა ამბავია,
ცუცა, ჩემს თავს? ცუცა (ცუცა ჩუმად არის,
გახევებულა, კრინტის დაძვრაც არ შეუძლია)

ვაიმე, მიშველეთ! მიშო, მიშო როგორ არის?
ცუცა!

ცუცა — (ძლივსასაგონად) აღარა გვაქვს
მიშო... ინ-ფარ-ტი...

დედა — მიშო!

ზაზა — მამა!

ცუცა — (უცებ) ვაი ვაი იმას ამოუ-
წყდეს ოჯახი, ვინც ასე ტყუილბრალად ამო-
მაგო და დამაქცია იმან არ გაიხაროს, ვინც
ერთადერთი ძმა დამისამარა ის ამოწყდეს დე-
დაბუღიანად და მისი ოჯახი ამოიბუგოს ის გა-
მწარდეს ისე, როგორც მე გამამწარა იმას გაუ-
სკდეს გული, როგორც ჩემს უბედურ ძმას გა-
უხეთქა გული!

დედა — მიშველეთ... (გული მისდის)

ზაზა — დედა! (მანანა მივარდება მაგდოს,
ასულიერებს, წყალს ასმევს. ზაზა ტელეფონს
ეცა) ალო, სასწრაფოა? (თავიდან კრებს ნო-
მერს) ალო, ალო, სასწრაფოა? (ისევ თავიდან
კრებს ნომერს), ალო, ალო, ალო!

მანანა — არ ვინდა, ზაზა, მოსულიერდა...

როგორა ხართ, დეიდა მაგდო? (დედა ტირის,
ზაზა გაოგნებული დგას, ხელები ჩამოუყრია)
ზაზა ზაზა, გესმის? დედას მიხედე, მე ნო-
ზაძესთან გავიქვევ, ეგებ მივსწროს ზურას
და დილომატი უკან წამოვიღო. ვიცი, ნოზაძე
სადაც იღებს კლიენტურას (ზაზა უზროდ უყ-
ურებს) გესმის? ზაზა, გონს მოდი, რა დაგე-
მართა? მე აუცილებლად უნდა მივსწროს ნო-
ზაძეს იმ ბინაში, თორემ თუ აღინაწიროს, მე-
რე გავგინდლება უკან დაბრუნება... ან სუ-
ლაც დაკვარავთ, გესმის, ზაზა, გონს მოდი...
დედას მიხედე... წავედი!

ზაზა — (ერთხანს კიდეც ჩუმად არის, ის-
მენს დედისა და მამილის ხმამალ მოთქმას).
მერე უტებ გადაირეკა: წამოაკლებს სკამს
ხელს და ურტყამს, რაც კი არის ოთახში
— ავეჯი იქნება, ფანჯარა, კარი თუ სხვა რამ)
ოხ, მე თქვენი ეს საქმეა ინფარქტი! სად
არის სამართალი? ეს არის თქვენი სამართალი?
ეს არის თქვენი ბრძოლა? გული გაუხეთქეს!!
ეს არის თქვენი სინდისი? ეს არის თქვენი კა-
ცობა? ჭალათები ხართ, ჭალათები! თქვენი...
მანანა — (ცუცას და მაგდოს) გავიღეთ,
ცოტა ხანს ჩემთან იუავით. მე უნდა გავიქვეც,
ესეც დაწყნარდება (ზაზას საქციელით შემო-
ნებული ქალები მორჩილად მიყვებიან. ზაზას)
ზაზა, დაწყნარდი, რა დაგემართა, ცოლდა დე-
დაშენი... ამით მამას რაღას უშველი? ზაზა,
დამშვიდდი... კარგი, კარგი...

ზაზა — რა რწმენა, რის რწმენა! გაეთრით!
დაგხოცავთ! თავსაც არ ვიცოცხლებ! მე ხომ
მჭეროდა... ხომ მჭეროდა აღარ მინდა... აღა-
რაფერი არ მინდა! (მანანას ქალები გაჰყავს)
წადით, თქვენი... (ლექვას) მართალი საშარათა-
ლი, არას ყველაზე სამართლიანი პრინციპები,
არა? (ლექვას) ყველაფერი ადამიანისთვის,
არა! (ლექვას. სკამის ნატეხი ჰქაღს წამოედება,

ზაზა მოქაჩავს, ჭილი ირყევს. ისევ მოქაჩავს გაფთრებულს. სინათლე ჭრება და იმ ადგილიდან, სადაც ჭილი იყო მიმაგრებული, მოდის ოქროს ფეხების, ძვირფასი თვლებისა და დასტებულ შეგარული ასიგნაციების წვიმა! ზაზა შეშდება. პირდაპირი შეპყრება — ზღაპრულ წვიმას, თავზე რომ აწვივს. მერე რატომღაც ფეხბურთით მიდის სადარბაზო კარისაკენ, ჩაქეტავს, უკან დაბრუნდება და იატაკზე ჩამოყრის სიმდიდრეს დასცქერის).

ფ ბ რ დ ა

მეორე მოქმედება

იგივე ოთახი მორთულია მდიდრულად და გემოვნებით. ფანჯრებზე რკინის გისოსები და რკინის კარი უამრავი საკეტებით.

დედა — როგორ მწყინს, მამაშენს გარდაცვალების ხუთი წლისთავს რომ ვერ გადავუხდის!
ზაზა — (ვასუქებული, ღიბი დასდებია) თორემ აქამდე სულ შენს კისერზე გადადიოდა, არა, ყველაფერი? ნეტა, ხელი როდის გაგინძრევია?

დედა — რაღა ახლა გამოტყვერა ის ოხერი საგაფურია?
ზაზა — ეხლა არ გადამრიო! შეშვამე, ხანამ გიშოვნე, ყველაფერი გავაფორმე და... მართლა, იმ განყოფილებაში რაღაც უკუშანი დღიწყეს. იქ როცა ხარ, რამეს ხომ არ ჩალიჩობ?
დედა — ნუ იცი ხოლმე სისულელეების წამორღვევა! რა უნდა ვიჩალიჩო? ალბათ, ყოველ წელს რომ დავდივარ, იმაზე არიან აღრენილები.

ზაზა — შენი ბრალი ხომ არ არის: რასაც ექიმები გირჩევენ, იმას აკეთებ. მაინც, ყველაზე კარგად კარლოვი-ვარიდან ჩამოხვედი.
დედა — ეგ პირველი წელი იყო და იმიტომ. არ მომიხდა, დავისვენე — კი... ბადენ-ბადენში უფრო მიხვედეს.
ზაზა — აკოპულკოში აღერგია დაგეზართა, არა?

დედა — აჰ, აკოპულკოს ნუ გამახსენებ!
ზაზა — ა, ბატონო, საფრანგეთის ალბებშია ეს კურორტი და მთელი მსოფლიოს „სვეტი“ მანდ ჩამოღის სამკურნალოდ, ისეთი წყლებია.
დედა — ვნახოთ, ვნახოთ.
ზაზა — საწყალი ბებიანემიც მაგ კურორტზე გარდაიცვალა: აბაზანებმა აწყინესო.
დედა — რომელი ბებია?
ზაზა — დედაშენი.
დედა — დედაჩემისთვის რომ გეკითხა, საირჩენს კურორტი არა სჭობიაო. ღმერთმა აცხონოს.

ზაზა — მერე რატომ არ უჭერებ? ავი მშობელს უნდა დაუჭერო? თუმცა, არა, წადი, წადი, თორემ მერე საირმიდან ამიკლებ, ყოველ

შაბათ-კვირას შენთან უნდა ვიგრილო და გირო.

დედა — რომელი საათია?
ზაზა — ეხლა არ გამოწყალო გული! მოვა მანქანა და გაგიშვებ აეროდრომზე.
დედა — ხომ არ დაავიანებს?
ზაზა — როდის დაუგვიანა? გინდაც დაიგვიანოს, შალვა აქ არ არის?! ხომ დგას ჩვენ სადარბაზოსთან შალიკიას მწვანე „უიგული“?
დედა — (ფანჯრიდან გადინებდავს) დგას, მაგრამ ხომ იცი, რომ მომკლა, მაგას არ ჩავუჭლები.
ზაზა — ასე როგორ უნდა იყო დაბოღმილი, რომ კაცს წლების განმავლობაში ერთი ბეწო რამე ვერ აპატიო?

დედა — არ იყო ის საქმე ერთი ბეწო იმიტომ ვეღარ შემოღის აქ, მაგის დანახვა მამაშენსაც არ უყვარდა. ეხ, მიშო, მიშო! შენ შავ სამარეში უნდა იწვე და მე, თვალბდასაბრმავემელი, კურრტებს უნდა ვიცვლიდე?

ზაზა — რას იზაი! რას იზაი!
დედა — (სარკეში) სულ წავედი ხელიდან. ჩემი მიშოს მერე, სულ წავედი ხელიდან!
ზაზა — ვახ! ნუ იცი, რა, ახე! ხომ მართონი ვართ? ხომ არავინ გიუყრებს? მაშიდა როცა არის შინ, მაშინ არაფერს გეუბნენ: ტანკივითა ხარ! მიშოს მერე ერთი ნაოქიც არ მოგმატებია. რას წუწუნებ? გაჩუმდი მაინც... შეიფერე. ჩვენ შორის მაინც ოქვი სიმაართე. შენ მამაჩემსაც ასე ატყუებდი — როგორც მუხლი გვეუბნება, იმასაც ის კურდღლის გული უსკდებოდა, მეუღლე არ გამოგეცვალოს, არ დავიღუპოო და რაც შეეძლო, და სხვათა შორის, რაც არ შეეძლო, იმასაც ვიკურებდა.

დედა — აყევი, ხომ, იმ არტისტი მამიდაშენის ხმას?

ზაზა — მამიდა ვინც ბრძანდება, ჩემზე კარგად არავინ იცის, მაგრამ ხანდახან კი წამოსცდება ხოლმე სიმაართე.

დედა — მო და, მაგ სიმაართლით იარეთ შენც და მამიდაშენსაც!
ზაზა — (ხმაბლლა) გაჩუმდი ნუ გწყინს, სიმაართლეს როცა გეუბნებიან!

დედა — მამიდაშენს რომ დაუჭერო, მიშოს ფულებს ფანჯრის შენი შვილიო!
ზაზა — (ბაუზა) მოდი აქ, მოდი! დაჭექი! (სკამს დაუხეტებებს) დაჭექი! (დედა დაჭდება) რას ჩააცვიდი იმ საწყალ მიშოს? მოკვდა ის კაცი, მოკვდა გული გაუსკდა! ხანამ ციხიდან გამოვთარევი, გული გაუსკდა და მოკვდა! მოკვდა შიშისგან. შიშით, შეშინებული რაც დაგვიტოვა, კარგად გახსოვს. ხომ გირჩევენ ის ობლიგაცია, ათი ათასი მანეთი რომ მოიგო? მერე შენ გგონია, წავედი შემსალაროში და ფული გამოვიტანე!
დედა — აბა?
ზაზა — გაყუდე! საქმოსნებმა ოთხიოთას

ხუთასი მომცეს ზედმეტი. მაგათ ფული რომ გამოაჩინონ, ობლიგაციებს და ლატარიის ბილეთებს უიღულობენ. ლატარიაზე გამახსენდა: ის ბილეთი შენ თუთონ არ იპოვნე ჩემ შინაში, დაქარგული რომ მეგონა და შემოწმება რომ მოვიწოდო?

დედა — (სიამაყით) მე ვიპოვნე, შვილო, მე ვიპოვნე! „ვოლგა“ მოიგო რა მარცხა? ჰო, მეგონი ვაჟ-ოცდაათი?

ზაზა — რას ეძებდი ჩემს ჭიბეში, ამაზე ნუ ვილაპარაკებთ, თორემ, შეიძლება, ეგ საფრანგეთის კურორტი მართლაც აუთვისებელი დაგჩიეს. შენ, რა, მართლა იდიოტი ხომ არ გგონივარ? ფულს რომ მპარავ ჭიბიდან, განა თვლა არ ვიცი ამაზე, რომ ჩამოხვალ, მერე მოგელაპარაკებო. ის ლატარიის ბილეთი კი ვაპყიდე. „ვოლგაც“ ვიყიდე და ერთი იმდენიც დასრჩა. ყველაფერს შენ ხომ არ ჩაგვიკვლია? თუმცა ფულზე როცა მიდგება საქმე, შეიძლება კაცმა რჩევა გკითხოს: პროფესორი ხარ! პროფესორი კი არა — აკადემიკოსი, თანაც ფინანსებში. კარგად დამიგდე ყური: იმ შენ მულს უთხარი, ენა დაიმოკლოს, თორემ... სად არის? სად გლია ამდენ ხანს? სად გააგზავნე? შალიკო თუ მოვიდა, ის სადღა? ალბათ, მანანას ექორავება. ნახა რა, ტოლი და მეგობარი?! დარეკე, ერთი, და თუ იქ არის, უთხარი, აქ მობრძანდეს. მეუბნებოდნენ, მამიდაშენი ასე ამბობს, ისე ამბობს, მაგრამ მეგონა, ჩემი გაშუქრება უნდოდლათ და არა მჭეროლა.

დედა — კარგი, ზაზა, აპატიე, მეტს არ იტყვის!

ზაზა — ვაპატიებ კი არა, ენას ამოვკლექ! რა მოხდა ასეთი, რომ ველარ ლაიფიყუთ ის შარვაღამომხეული მამაჩემი?! მაგას ალბათ არც ისა სჭერა, ეს „ჟიგული“, ახალი, სტადიონზე „ერთოგულეების ლატარიაში“ რომ მოვიგე?!

დედა — აი, მანამ ჩემად იყო და სწორედ მაგ „ჟიგულიზე“ გადაირია ალბათ, მიშოს ფულებია, თორემ რატომ ეგ იგებს ყველაფერს და სხვები არაო.

ზაზა — მამიდაც ასეთი უნდა! ბიჭო, ეგ ჩემი მამიდაა თუ რა? ვამაგიუბენ ესენი და უარეკე! დარეკე, რომ გეუბნები?

დედა — (რეკავს) ალო... (განაზებული, წყნარი ხმით) მანანა... ჰო, შვილო, ცუცა მანდა არის? არა? კიდევ კარგი არა, შენ არ გეუბნები, ჩემთვის ვთქვი... არა, ეს არის ისე გაღარეული, ახლა რომ შემოვიდეს, შუაზე გახლექს. (ზარი. ზაზა კარს აღებს. შემოდის მამიდა) ვაიმე! (ყურმილს დაეიდებს და შემინებული შესიტყვის ზაზას)

ზაზა — მობრძანდით, ქალბატონო, მობრძანდით!

ცუცა — რა მოხდა? (უკან აპირებს გაბრუნებას)

ზაზა — რა უნდა მომხდარიყო? (დაიქერს, შემოაგდებს) მოდი, რომ გეუბნები!

ცუცა — შემოსული არა ვარ, მეტი რა ვქნა?

ზაზა — დედა, გადი, ჩემოდანი ჩაალაგე.

ცუცა — ჩავალაგე უკვე ყველაფერი. მაგზე თუ ჩხუბობ, ჩემოდანი მზად არის.

დედა — ჩემოდანი რომ ჩაალაგა, მერე წავიდა.

ზაზა — გადი, დედა, ამასთან საქმე მაქვს და დამაცალო.

ცუცა — მეგის დასამალი რა მჭირს, იყოს აქ, რას გვიშლის.

ზაზა — (მამიდას) არ არის შენი საქმე. (დედას) შენ კიდევ აქა ხარ? (დედა გდის) ცუცა, (ნელა მივა, უცებ ხელს ჩაავლებს ტანსაცმელში და აწვრთვს) შენ სიკვდილი ხომ არ მოგადომებია? ვერ დააყენებ მაგ აუროლებულ ენას? არ დაილაღე ამდენი ქაქანი?

ცუცა — რა მოხდა? რა ვთქვი, რა ვიქაქანი?

ზაზა — რა და მიშოს დატოვებულ ფულს ხარჯავსო.

ცუცა — ტყუილია! მტკნარი სიცრუეა! ეგ მე არ მითქვამს!

ზაზა — აღრე ძმაცები მანიშნებდნენ, მამიდას მოუარეო... დღეს კი, დედამაც რომ მითხრა...

ცუცა — (აწყვეტილებს) მაგდოს აყუევი? მაგდოს აყუევი? ეგ რას არ იტყვის! კარგია, როცა ჭკუა არა გაქვს და რაც ენაზე მოგადგება — წამოაყრანტალებ!

ზაზა — ჭკუა შენ გათავებია, შე უბედურო! დღეიდან შინიდან ფეხს აღარ გაადგამ ტელეფონსაც აღარ გაეკარები სულაც გამოგირთავ მაგ ტელეფონს!

ცუცა — წავალ, თუ არ გინდა ჩემი აქ ყოფნა და ჩემს სახლს მოვუვლი, შალვასაც მივხედავ. იმასაც მიხედე უნდა, მარტო შენ და დედაშენი ხომ არა ხართ ამ ქვეყანაზე!

ზაზა — სწორედ იმ შალვას დაუვამებენ ყარულად. თვეში ასსამოცდაათს დაუვამებენ და სამასად დაუმრგვალებენ, როგორც ნამდვილ პენსიონერს შეფერის.

ცუცა — ზაზული, გამიშვი, ვთხოვ, მართლა ვთხოვ, გამიშვი! წავიდა, სახლი ხუთი წლის დასალაგებულა, სარეცნი — გასარეცნი, კაცი სულ გავქოვრდა. აქ იმას არ უშვებთ და შინ — მე. ცოლოა, ისიც ღვთის შვილია...

ზაზა — შალვაა ღვთის შვილი? ვაი, შენს პატრონს ეგდები აქ და მემსახურები... იქითაც მთხოვ, ოღონდ დამტოვე და ყურმოჭრილი მონა ვიქნებიო.

ცუცა — მონა არა ვარ, აბა, რა ვარ? (ტირის) მეტი რა ვქნა?

ზაზა — მოჩჩი. ეხლა მაგ სიბანდ ტირილს. ხმაი კრინტი გამომივიდა გულჩვილი... თუ ტირი, ცრემლი რად არ გდის? რატომ მაშინ არ ტიროდი, შენი ცუცადანი ქმარი მამაჩემზე მარ-

რცხენა ხელით „ანონიმას“ რომ წერდა! (მამიდა მოულოდნელად კივის) გაჩუმდი, შე არტიტი! (მამიდა მოულოდნელადვე გაჩუმდება)

დედა — (შემოხედავს) ზაზა, ზაზა! (მამიდას) რა ხდება, ცუცა?

ზაზა — (დღვას) გადი ახლავე! (დღვა გოდის) რატომ მაშინ არ ტირიდა, მა? თუ გეგონათ, ვერ გავიგებდი, ვინ დაწერა! ძვირი დამიჭდა, მაგრამ გავიგე, ახლა მივხვდი, რატომ ვერ ბედავს ჩვენთან შეზოსებას?

ცუცა — (მცირე პაუზის შემდეგ, გაშმაგებით) წავალ ახლავე და მოვკლავ!

ზაზა — წადი!
ცუცა — წავალ! (კარისკენ მიდის) მართლა მაგან დაწერა?

ზაზა — (სიცილით) არა, გატყუებ, გატყუებ! ესლა რაღა მნიშვნელობა აქვს... ვინ დაწერა...

ცუცა — თუ მაგან დაწერა, მოვწამლავ, იცოდე; ტყუილად არ ჩამადგმევინო ცოდვამი ფეხი.

ზაზა — არა-მეთქი, არ გესმის? გეხუმრე, მაგრამ იცოდე, თუ ერთხელ კიდევ თქვი რაიმე ჩემზე, თუ ერთი სიტყვა მაინც დაგვცდება იმაზე, რაც ღვდას უთხარი და წამოსძახე, შენს თავს დააბრალე...

ცუცა — დამიბრუნე ჩემი ვალი და ხომ ისედაც მონა ვარ, ფეხსაცმელს ავიღოვაც!

ზაზა — ქალო, შენ არ დაგავიწყდა ის რაღაც შვილითაისი მანეთი?

ცუცა — შენთვის, ღმერთმა მოგცევს, რაღაცა და ჩემთვის...

ზაზა — არც ჩემთვის არის რაღაცა. ეს ისე, სიტყვამ მოიტანა, ასე ვამბობთ ხოლმე ქართულებში, რატომ არის ჩემთვის რაღაცა? ხომ იცი, იმ ფულით რაც ვქენით: (განგებ ხმამალა, ღვდამ რომ გაიგონოს) ჭერ მამაჩემის გვამი გამოვისყიდეთ და მერე საფლავი გავუკეთეთ.

ცუცა — არაფერი გვამი არ გამოგვისყიდია...

ზაზა — (ანიშნებს, ჩუმად, ღვდამ არ გაიგონოსო, განგებ ხმამალა) ხომ გახსოვს, რამდენი გვაწავალეს? (გამოხედავს ღვდა).

დედა — რა სტკვეთ მიშოზე?

ზაზა — (ყვირს) დამადე თუ არა ამ ქალთან ლაპარაკს? (ღვა შებრუნდება, განგებ ხმამალა) რა დაჭდა ის საფლავი, თუ გახსოვს? (ჩურჩულით) რა დაჭდა ის შენი გამოგონებული საფლავი, დაგავიწყდა? არც ის გახსოვს, რამ მეთუნებოდ... მეთუნებოდი კი არა — მე-ვწევოდი, ოღონდ საბურთალოს პანთეონში მიშოს საფლავი გამოკეთე და არ მინდა ის შვიდი ათასიო (პაუზა) კაცო, შენ მართლა მილიონერი ხომ არ გგონივარ? რა დაჭდა ის საფლავი, რატომ ერთხელ მაინც არ იკითხავ? ათი მარტო შიტომირიდან დაბრადორის ჩამოტანას მო-

უნდა. ერთი მაგდენიც ხელოსნებმა წაიღეს. შენ რა? ფულს კი არ ვჭირა?

ცუცა — მამიდა, დამიბრუნე ვალი, ძალიან გთხოვ...

ზაზა — არ გეუყრება, რასაც გეუბნები?

ცუცა — გემუდარებო... თუ გინდა... დაგიჩოქებ (იჩოქებს) მომეცი, რა ფული...

ზაზა — საბჭოთა კავშირის სახალხო არტისტი ალა პუგაჩოვა!

ცუცა — ზაზულო, ნუ მიწამ მაგას... ნუ დამტოვებ შშრალზე... დამიბრუნე...

ზაზა — დაგიბრუნებ, ოღონდ..!

ცუცა — ყველა პირობაზე თანახმა ვარ. საერთოდ არ ამოვიღებ ხმას. ტელეფონს თვითონ გამოვრთავ. თქვენც აღარ დაგელაპარაკებთ... შენ, თორემ, ღვდავენთან ისედაც არ მინდა ლაპარაკი. მხოლოდ მანანას გავესალმებრები ხოლმე... (ზაზას შემოხედვასზე) ცოტას..

ზაზა — რა საერთო გაქვს მანანასთან? ვერ გამიგია, რას ეჭორავები, რას ესაუბრები, რა გინდა? შენი ტოლია, შენი ამხანაგია, ერთად დამათავრეთ ინგლისური ენის ფაკულტეტი თუ რაშია საქმე?

ცუცა — იქაც აღარ მივალ. იქაც არ მივალ! არც დავურეკავ! (პაუზა) დამიბრუნებ?

ზაზა — ასე უველაფერს თუ შემისრულებ, დაგიბრუნებ, აბა, რას ვიწამი!

ცუცა — ახლავე? (პაუზა) ახლავე მომეცი... (პაუზა) მომეცი?

ზაზა — (ჯიბიდან მანეთიანს ამოიღებს და გაუწვდის) აბა, გამომართვი!

ცუცა — ზაზული, ზაზა, მამიდა, ძალიან გთხოვ, ნუ მაწვალებ...

ზაზა — გამომართვი, თორემ ესეც სანატრელი გაგიხდება.

ცუცა — მამიდა, ზაზა, ზაზული, დავებრდი, აღარ შემიძლია მეტო...

ზაზა — თუ არ გნებავს, ნუ გნებავს, ბატონო! (მანეთიანს ჯიბეში ჩაიდებს)

ცუცა — ზაზა, მომეცი ფული, თორემ...

ზაზა — (გამხედვებდა) რა თორემ, რა თორემ? (მაგიდიდან ბროლის ლარნაკს აიღებს) რა თორემ? თორემ რას მიწამ? (ლარნაკს ესვრის, აცდენს) რას მიწამ? ფეხები არ მოშპამოთ შენ და შენმა ცვედანმა ქმარმა! (დასდევს) ფეხები არ მოშპამოთ შენ და შენმა „ანონიმშიკმა“ შალვამ! (დასდევს) ამას უყურე... (მამიდა მაგიდას შემოუბრუნს და მაგდოსთან შეგარდება) უხ, შენი... (გავითრებული სავარძელში ჩაეგდება) თუ მომკლავს, ეს მომკლავს... (საძილე ოთახიდან გამოდინან ღვდა და სრულიად მშვიდი მამიდა. ზაზა წამოხტება)

ცუცა — თვითმფრინავი ცხრამეტ საათსა და ოცდაათ წუთზე მიფრინავს. ეს კი არ ვიცი, ჩვენი დროით თუ მოსკოვისა?

დედა — ცუცა, რას მეკითხები?! როდის იყო ან გაფრინის დრო ვიცოდი ან მოფრინისა.

ცუცა — რასაც ექიმი დაგინიშნავს, ზუსტად შეასრულე, იცოდე, არ დიზარო.

ფედა — აბა, რისთვის მივფრინავ ამ ხიზო-რისი ნეტა რამე მესველებოდეს... ან პირიქით, ნეტა რამე დამემართებოდეს, რომ მეც ჩემს მიზოს...

ზაზა — (ყვირის) მორჩით! მორჩით არტი-სტობას! მომასვენეთ ცოტა! გაბრძანდით თქვენ ოთახებში. სამი ოთახი როცა გვექონდა, ერთ-მანეთს ვეძებდით და ახლა მეზოხბუის ოროთა-ხიანი რომ შემოვიერთეთ და ხუთი ოთახი, ორი ლოჯია, ორი აბაჯანა და ორი ტუალეტი გვაქვს, მაინცდამაინც ჩემს ოთახში შევიყვარ-დათ ჭდომა? (ქალები გავლენ) მოვა მაქანა და დავიძახებთ, ბატონო დედა! ნუ დედავთ. არ გააწყალის გული (ზარი). დედა უშალ გომო-ხედავს. ზაზა კარს აღებს. შემოდის (ზურაბი) მოდი, მოდი. რა ჰქენი? (დედას) მიხურე კარს! (ზურაბს) რაო, რა გითხრა?

ზურაბი — ყველაფერი რიგზეა, ბატონო ზაზა!

ზაზა — რამდენჯერ უნდა გითხრა, როცა მარტონი ვართ, ეგ ბაზარი არ გინდა. ხალხში შენი ნებაა, როგორც გინდა, ისე ვიმმართე, მა-გრამ მარტონი რომ ვართ, არ გინდა.

ზურაბი — არ შემოდია, ბატონო ზაზა.

ზაზა — კარგი, კაცო, მორჩი! ეს რა დედა, ყველა შარზეა!

ზურაბი. — ვინ ყველა?

ზაზა — ჩემიანები.

ზურაბი — დეიდა მაგლო და ცუცაც?

ზაზა — ზო, მაგრამ რა მნიშვნელობა აქვს. მომიყვიე, ერთი, რაო?

ზურაბი — ცუცაც?

ზაზა — ზო, კარგი, კაცო, რა დაგემართა? (იციანს) ცუცაც, ცუცაც! (საქმიანად) მითხარი, რაო?

ზურაბი — იღბლიან ვარსკვლავზე ხართ გაჩენილი...

ზაზა — ამოშაქრე, ამოშაქრე.

ზურაბი — გადარიოა, ისე მოეწონა თქვენი წინადადება. მაგის მეტი ვერავინ მოიფიქრებ-დაო.

ზაზა — მერე?

ზურაბი — ერთი-ორ ადგილას დარეკა, მა-გრამ ისე ისაუბრა, ვერაფერს მივხვდი. ისიც მაგარიოა, თქვენნაირი არა, მაგრამ...

ზაზა — მერე!!

ზურაბი — თუმცა დანაოკებულ სიხათზე მაინც შეეტყო, რომ ისინიც დაყოლია.

ზაზა — მერე!

ზურაბი — ვაჭრობა დამიწყო. პირდაპირ ფასზე მომაპირა, რა ეღირებოა? მე, როგორც მოვილაპარაკეთ, ვიციანოდი, ხომ გითხარი, კა-პიკი არ დააკლდება-მეთქი. კაცო, შენი რა სა-ქმეა, ზაზას დაურეკე და ჩემი ფოსტა გააგე-ბინე; ერთში თხუთმეტი ათასს ვიძლევი, სულ კი ოცდაათი მჭირდებაო. ზო და ექვსახი დღედ

დასაქმეს შევუდგეთ-მეთქი! ახლა თავი არ გამალახვინო, ზაზას დაურეკეო. მეც ვითომ დაგინიშნა-ვიძლევიო გირეკეთ და ორი დავუქელი...

ზაზა — (აწყვეტილებს) რაო? ორი დაუქე-ლი? შენ ხომ არ გაგვიღი? რას ბრუტუნებ, გესმის? კი, ბატონო, თუ დაუქელი, შენ წილს დააკლდება. მაგ საქმეში ისედაც თითოზე ორი უნდა მომეცა და ეხლა იმან მოგცეს ეს მაყუ-თი. როგორც გითხარი, მე თვრამეტი უნდა დამარჩეს.

ზურაბი — არა, ასე არ გითქვამთ. თვრა-მეტზე ნაკლებად არ მისცეო, ასე მითხარით. თუ გულში სხვა რამე გავთ და მე სხვას მე-უბნებით, არ ვიცი.

ზაზა — მე გითხარი, თვრამეტი მე უნდა დამარჩეს და შენ რამდენადაც გინდა მოელაპა-რაკე მეთქი. მოლაპარაკებოდი თვრამეტი ათას ერთ მანეთად და ოცდაათში ოცდაათი მანეთი დაგჩებოდა. ეხლა რაც დაკარგე, შენს თავს დააბრალე-

ზურაბი — ზაზა, შენ ამას უკვე მეორედ მიკეთებ. უკვე მეორედ მაგდებ ასეთ სარისყო საქმეზე, მეორედ მაგზავნი იმ კაცისმკვლელებ-თან და კაპიკს არ მაძლევ! გამაგებინე რა და-გიშვა? კარგად იცი, მეორედ იქ მივსლა, ფა-სის შეცვლა და ჩემი დაბრუნება ერთი იქნება! თუ ახალი პარტიზორი იშოვე, მითხარი, მეც მოვისვენებ. ხომ იცი, ყელამდე ვარ შენი პა-ტივისცივით.

ზაზა — ბებიაშენისაში მაგ ჭკუაზე ვარ, კი-დედ ერთი რეგენი გავიყვანო საქმეში!

ზურაბი — აბა, რა ექნა?

ზაზა — როგორც გითხარი: ხომ იცი, ჩემ სიტყვას წყალი არ გაუფა. უფასოდ მოგიხდება მაგ საქმის გაკეთება. უარის თქმას უკვე გვიან არის. ჩემი ფირმა სიტყვას არ გატებს. ასე რომ მოვიქციე, ვინდა შენდობა? ბიჭო, მოლა-პარაკებოდი ოცდახუთად და თითოში შევი-დი დაგჩებოდა! რასაც შედმეტს ჩალიჩობ, იქიდან კაპიკს ხომ არ გართმევ!

ზურაბი — მე... შედმეტს და ისე, შენ რომ არ იცოდე, არაფერს ვჩალიჩობ. ჭერ, რაც შენ გაერთიანებაში გადმოვედი სამუშაოდ, კაპიკი არ გამოიქუთებია. რომ არ მომხსენებინა.

ზაზა — არც ჩემს ზურგს უკან შეკრულხარ კლიენტებთან?

ზურაბი — არა!

ზაზა — არც გიპორავია?

ზურაბი — სინდისს გეფიცები!

ზაზა — შენი სინდისი ვის უნახია, ბიჭო (ზურაბი აენტება, მაგრამ თავს იკავებს) ასე თავიდან ბოლომდე რომ არ იცოდე საქმე და შენი მოსვლით გაერთიანებაში ცოტა დის-ციპლინა რომ არ გამაყარებულყო, მე ვიცი, რასაც გიზამდ... მაგრამ მჭირდება. შენც გა-მოანგარიშებული გაქვს ეს ყველაფერი და უკ-ვე თავხედობ! მაგრამ გახსოვდეს, თავს ნუ გა-ხვედი! იცოდე შენი ადგილი და წილი... შე-

ნისთანები შეუცვლიათ, ბიჭი? ნუ მათქმევინებ უველაფერს, კარგად იცი, არაფერი გამოშვებარება. ხუთი წელი საქმათ დროა იმისათვის რომ რქება მოიტეხოს და ცხოვრებას გაუშვოს. არა უფილა ძნელი რაღაც-რაღაცეებზე ხელის აღება. ხომ ხედავ, რა წარმატებები მაქვს საქმეში და საერთოდ, ხომ ხედავ, რა გრიალ-გრიალით მიღის წინ ჩემი გავრთიანება ასე რომ... ექვთ, ბიძია, ქეჟა! რაღაც ერთი-ორი კაპიკი იოვზე და ნუ გადაირევი. საქმეს მიხედვი, ბიჭო!

წურობი — ბატონო ზაზა, ჩემზე ვითხრეს ჭორაობს და თქვენს ზურგს უკან საქმეებს ჩაჩახვს?

ზაზა — ვირჩევ, ნულარ ქეჟავ იმ საქმეს, სადაც ძალიან ჩასვრილი გაქვს!

წურობი — მაინც, რას ჭორაობსო?

ზაზა — არ გინდა... მე ვითმენ და შენ გინდა ამყროლო?

წურობი — მაინც, მაინც?

ზაზა — ბიჭო, მამიდაჩემი არ მეყოფა, შენც რომ მიშოს ფულზეზე ჩირითობ?

წურობი — არ მითქვამს! ეგ მე არ მითქვამს. ჩემი თვალით ვნახე უველაფერი და ტყუილს რატომ ვიტყვლი? (ჩიბისკენ წაიღებს ხელს) ძმობას გეფიცებო...

ზაზა — ნუ გიყვარს ტყუილად დაფიცება! (წურაბი ჩიბიდან ხელს ამოიღებს).

წურობი — ახლა ის მოთხარით, ზურგს უკან იყვრება კლიენტებთან... მაგალითი? მაგალითი!

ზაზა — გამაგებებს ეს კაცი შენი ცეროდენა საქმეები ხელს არ მიშლის გავრთიანების გეგმა შევასრულო და რაიონის მოწინავეებშიც ვიღგე... ახე, რომ მიდი, მიდი...

წურობი — ესე იგი, ტყუილს მეუბნებით? გინდათ ამიყვანოთ? მაგარა რატომ? რა დაგიშავთ?

ზაზა — ბიჭო, ამ ორი საათის წინ, იცი, ვინ დამირეკა?

წურობი — (პაუზა) ვინ?

ზაზა — ნაოქამ!

წურობი — (ღიღი პაუზა) მერე?

ზაზა — (ნაოქას ინტონაციით) მომკლა ზურაბას სიბანდებმა, ვითომ აქედან დაგირეკა და ვითომ ფასზე მოგელაპარაკაო. მეორე ოთახში ბიჭები სხედან და ტელეფონის ყველა ლაპარაკს ისმენენ, თუ საჭიროა, ვიწვით კიდევყო... ეგ ბიჭი სანდო არ არის, გავსალოთო! ოცი ათასი მოხოვა, ზაზას თვრამეტამდე ჩამოვყვანიებო. შემეკრაო... ჭერ დამთანხმდა, მაგრამ მერე ვიფიქრე, სჭობს ზაზას დავეთმარო, ეგებ თავადვე დამიკლოს, თორემ მერე შეიძლება ზურაბას ჩასვრილ საქმეს ბათ-ბათუქი მოჰყვესო და თავს ვიმცირებ და გარეყავო...

წურობი — (აწყვეტინებს) ტყუილია, ბატონო ზაზა!

ზაზა — ყველა-ყველა, მაგრამ ნაოქას ტყუილი ჭერ კაცს არ გაუგონია!

წურობი — ნაოქას ექომაგებით?

ზაზა — საქმეში უნაღდესი კაცია, რატომ უნდა დავუყარგო?

წურობი — ნაოქას უჭერებ და მე — არა?!

ზაზა — ეგრე გამოდის... შენ მაძულე.

წურობი — არ მინდოდა მეთქვა, მაგრამ სხვა გზა არ არის: ნაოქამ, პირიქით, ეგებ წამოვიკიდოთ და ჩავუშვათ, მოგვკლა, გვატყავებს, თანაც დაგვიცინოს. სამართლის მსაჯულები გამწადადებული მუყვს და სიგნალს მომცემ თუ არა, გავრთიანებას შევცივანო...

ზაზა — (აწყვეტინებს) ეგებ მოთხრა, ეგებ მოთხრა: ზურაბამ, აღარც მე შემიძლია მეტის მოთმენა, ამას გარდა, სხვა მიწეწებიცა მაქვს... დაგეხმარებით, ეგ საქმე ჩვენ ჩავიგდოთ ხელში, კომპანიონები გავხდეთ, ოღონდ...

წურობი — ერთი ლიზონი ეღირებაო, არა?

ზაზა — ღიახ (მშვიდად), ერთი ლი-მო-ნი ე-ღი-რე-ბა-ო!

წურობი — ეგ წინადადება თვითონ მომცა, დაურეკეთ, უთხარით მოვიდესი პირზე დამადგესი (ჩიბისკენ მიაქვს ხელი) ლიზონსაც დაგვიანდებთ და მერე საქმეშიც დაგვიყვანო.

ზაზა — პირზე რომ დამადგეს, მერე სად მიდისარ? (წურაბს ჩიბიდან ხელი ამოაქვს) ტელეფონის ჩასაწერი თუ აქვთ, შენი ჩანაწერი აღარ ექნებათ? ეს ყველაფერი რომ წარმოგვიდგინონ, მერე? მერე სად მიდისარ? (წურაბი ჩიბიდან რეგოლეგრს ამოიღებს. ზაზა თავისი სიმუსტინისთვის შეუფერებელი სიმარლით ეცემა, იარაღს აართმევს, გარტყამს და დედამისის ოთახის კარს მიანარცხებს) შე დამაბალი! მე უნდა გესროლო, მე უნდა მოგვლა და აქეთ მიღერებ იარაღს!

წურობი — (კარს ალბებს. მშვიდად, თითქოს არც დაუნახავს ზაზას ხელში იარაღი) თქვენ დაგვიყავუნეთ? გამარჯობა, ზურაბ. როგორა ხარ? მანანამ რატომ დაგვიციწყა? ხომ იცის, დღეს მივფრინავ, უთხარი, გამომეშვიდობოს, თუ არ მაცოდებს... (ზაზას) მანქანა ხომ არ მოვიდა, ზაზულა?

ზაზა — დახურე კარი და სანამ არ დაგიძახებ, არ გამოხვიდე, თორემ... (იარაღს მიუშვევს. დედა შეკვიცილებს და კარს მიიხურავს).

წურობი — მათქმევინე...

ზაზა — (აწყვეტინებს) კაცად გაქციე და ჩემი დაბრედვა გინდა?

წურობი — მათქმევინე...

ზაზა — (აწყვეტინებს) რა უნდა გათქმევინო, ღორივით გაგაგორებ, შენი...

წურობი — (ყვირის) ბატონო ზაზა, მათქმევინეთი ეგ რევოლვერი ხარადუს რომ ვჩითავდი, მანინ ვიპოვენი: კომბოსტოს წნილში იღო,

ცელოფანში გახვეული. გატენილია ერთი კოლოფი ვაზნებიც აქა მაქვს. (მეორე ჯიბიდან ამოიღებს, გაუწვდის) აი, ნებეთ... (მაგიდაზე დადებს) აქამდე არ გამძღვედით. არ იუჭვიანოს, ეგონება, ამასთან ერთად სხვა რამეც ვიპოვნე მეოქი... მაგრამ, თურმე, ათ ნაბიჯში არ მენდობით და რაღა აზრი აქვს, ჩემზე რას იფიქრებთ...

ზაზა — (მიხატება, ხელს გადაბურუნებს, უტეხავს) აქი არაფერი მიპოვნიაო?! აქი არაფერი მიპოვნიაო! ეგ არის შენი ერთგულება? ეგ არის შენი პატრონება? ესე მიფასებ უკვლავურს? პურის ფული არა გქონდა, დაგვიწყადა? კიდევ რა იღო? რა იღო კიდევ წინილში?

ზურაბი — აქი გითხარით, აღარ დამიჭერებთ მეოქი... ეგ რევოლვერი მაშინ ვიპოვნე, მე და მანანა რომ ვჩხრიკავდით სარდაფს. მანანას ჭიოხეთი, ჩემი თუ არა გჭერათ. დედას გეფიცებით, მეტი არაფერი უოფილა?

ზაზა — რა იყო კიდევ? რა იყო?

ზურაბი — ეი, ეი, მეტკინა მტკივა, გამიშვი! მეტი არაფერი უოფილა, მანანას გეფიცები! დედას გეფიცები!

ზაზა — წადი შენი დედაც... (ზურაბი გაგიყვება, თავს იოლად გაითავისუფლებს, უნდა გაარტყას, მაგრამ თავს იკავებს).

დედა — (კარს შემოაღებს) დედაო, დამიძახებ? რომელი საათია? მივდივარო?

ზაზა — (ღრიალებს) მივდივართ, მივდივართ! ზურაბ, გაიყვანე ესენი აეროდრომზე, მეტი აღარ შემიძლია გაეტეოთ დროზე!

დედა — (ყვირის) ცუცა, ცუცა, მივდივართ, გვაგვიანდება!

ზურაბი — ტანსაცმელს ისწორებს) ჩემოდნები სად არის?

დედა — ცუცას მოაქვს (შემოდის ცუცა, ორი დიდი ჩემოდნის სიმძიმით წელში მოხრილი და კარისკენ მიდის. ყვირილით) სად მიდიხარ, ცუცა? (შვილად) გამგზავრების წინ არ ჩამოვჭდე? (ყველანი სხედნიან. პაუზა).

ცუცა — (წამოხატება, აბა, ღმერთმა კარგად გამგზავროს, კარგად დაგასვენოს, და კარგად, მზიარულად და ჭანჩიოვლად დაგაბრუნოს.

ზაზა — (ცუცას) შენ არ მიპყვები აეროდრომზე?

ცუცა — მიყვები, აბა, რას ვშვრები?!
ზაზა — ზურაბ, ვიდრე თვითმფრინავი არ აფრინდება, იქ იყავი...

ზურაბი — აბა, რას ვიზამ...

დედა — წავედით, წავედით, გვაგვიანდება, ნახვამდის... (ზაზას ეფერება, ტირის)

ზაზა — ნუ ტირი (კოცნის, კოცნით ახრჩობს) კარგი, ხომ იცი, მეგზავრება (ეფერება, გუდავს სიყვარულში) რა გატირებს? ოცდამათხ დღეში აქ არ იქნები?

დედა — (ზაზას მოფერებით გაგულული) კარგი, გამიშვი, ბიჭო, კარგი, ნუ დამახრჩევს გამიშვი, სულ გამხეცდა ეს ბავშვი

ცუცა — გამხეცდა კი არა, ეს არის, რაც არის, ენაცვალოს მამიდა!

ზაზა — შეაყოლოთ, ხო, აქედან!

ზურაბი — (ჩემოდნებს ხელს არ ახლებს) აბა, წავედით.

ცუცა — ნახვამდის, ნახვამდის (დღდას) აბა, შენ იცი, არაფერი ისუფლუო იქ.

ცუცა — (ჩემოდნებს აიღებს, დედა და ზურაბი გაკუნენ) ჩემო ზაზა, გამიყვანოს იქიდან ზურაბომ ჩემს სახლში. მიხედავ ცოტა იქაურობას, შენი ჭირიმე (ჩემოდნების სიმძიმე წელს სწყვეტს) თითქმის ზუთი წელია, გამრიგლად არ დამილაგებია. ვინ იცის, რას მგავს იქაურობა... შენი ჭირიმე.

ზაზა — კარგი. უთხარი ზურაბს და მიგიყვანს. ხვალ დილით აქ იყავი, იცოდე (ვაბარებელი მამიდა თავს უქნევს) რომელ საათზე მოხვალ?

ცუცა — რვაზე აქ ვიქნები.

ზაზა — ცხრის ნახევარი იყოს.

ცუცა — გმადლობთ, მამიდა (ჩემოდნებს დალაგებს, ხელზე კოცნის) ჩემო ზაზულა, ხომ მომცემ იმ ფულს? ხომ მომცემ? აი, ამ მარჯვენით (მარჯვენაზე კოცნის) ხომ ჩამოთვლი?

ზაზა — (ხელს გამოსწვეს) გადი, ახლა და ცხრის ნახევარზე აქ დაერტე!

ცუცა — ზაზა...

ზაზა — (აწყვეტიანებს. რევოლვერს დაუძრობს) წადი, რომ გეუბნები, თორემ... (მამიდა გავარდება. ზაზა კარს მიხურავს თუ არა, მამიდა ისევ შემოვარდება, დატაცებს ჩემოდნებს ხელს და გავარდება. გაღიმებული ზაზა ისევ მიხურავს კარს, მობრუნდება, სავარძელში ჩაესვენება. ტელეფონის ზარი, ყურმილს აიღებს) მო... წავიდნენ... მოდი, აბა, რა! (დაკიდებს. წამოდგება, რევოლვერსა და ვაზნებს ტახტზე, ბალიშის ქვეშ შეინახავს. მერე ბარს გამოაღებს ნარინჯის წვეთს გამოიღებს, მაცივრიდან ყინულს დაუმატებს, ისევ სავარძელში ჩაესვენება და ნელ-ნელა წრუპავს შემოდის მანანა. ყველა ჩასარაზით ეტაცეს კარს, ზაზასთან მივა და სავარძლის სახელურზე ჩამოუჭდება), როგორა ხარ? (პაუზა) რატომ არ გამოხვედი? დედაჩემი გკითხულობდა. მეც არ მინახიხარ მთელი დღე.

მანანა — რა ვიცი, თანაც არ მეგონა ასე აღრე თუ გავიდოდნენ. გაფრენამდე ორი საათია დარჩენილი.

ზაზა — ხომ იცი დედას ამბავი, შეშვამა.

მანანა — ზურამ წაუყვანა თუ მანქანა მოვიდა?

თბილისი ბუდობრივი კომპლექსი
რაძინის კარს უკან

ზაზა — ზურაბამ წაიყვანა. თვითმფრინავი

რომ გაფრინდება, ცუცას გაიყვანს და მოვა.

მანანა — ცუცა გაუშვი? —

ზაზა — ხვალ დილაშივე.

მანანა — ესე იგი, სამი საათი გვაქვს...

ზაზა — ნეტა, საათზე როდის იყურებოდი?

მანანა — აქ როცა ვართ, ყოველთვის ვჩქა-

რობ.

ზაზა — არ მითხრა, მეშინიაო... ზურაბი-

საო...

მანანა — ზურაბის არა, ცუცასი.

ზაზა — ცუცამ მგონი იცის.

მანანა — (წამობტება) არ გამაგიჟო!

ზაზა — ერთი მითხარი: რაზე გელაპარაკე-

ბა, საათობო რომ გიზის? რა გავქვთ საერთო?

მანანა — შენ რომ ჭეშმარიტი მოგწონს და

გიხდებაო რომ მეუბნები, ცუცას მოქსოვილია.

ოღონდ, ნურაფერს ეტყვი. ზაზას არ გააგე-

ბინოო, მიხოვა და დამაფიცა.

ზაზა — ეგრე კარგად ქსოვს?

მანანა — კარგად იღებს!

ზაზა — ფულს გართმევს?

მანანა — თითოში ას მანეთს.

ზაზა — სულ დაქარგა ნაშუსი! შენც რა

გენადვლება ჩემი მყუთი?! —

მანანა — ხომ შევთანხმდით, ფულზე არ

გველაპარაკე?! —

ზაზა — მართალი ხარ, შევთანხმდით, ბო-

დში. თანაც ჩამოხრჩობილის სახლში თოქზე

არ ლაპარაკობენ.

მანანა — რაო? რაო?

ზაზა — რაც გაიგინა.

მანანა — მაგთ რა გინდა თქვა?

ზაზა — არაფერი... მოდი ჩემთან... (მანანა

არ მიდის) მოდი, რა... გეხვეწები... გახოვ...

თუ შეიძლება...

მანანა — (უახლოვდება) რა გინდა?

ზაზა — რა მენდომება, ცოტას მოგეფე-

რებო.

მანანა — შენ სულ ეგრე იცი, ჭერ ცოტას

მოგეფერებო და... მერე...

ზაზა — რა ვქნა! რა ჩემი ბრალია, ნუ გაი-

კეთებდი ცხვირის ოპერაციას და არ მომეწო-

ნებოდი. რა გენიალურად გააკეთა, არა? სულ

არ გეტყობა!

მანანა — ძალიან მაგარი ოპერატორია!

ზაზა — ძალიან. (უტყბ ხელს სტაეებს, მე-

ხლებზე დაისვამს, ეფერება ნაზად, საოცარი

სიფაქრით, ვნებით, სიყვარულით) რა მეშვე-

ლებოდა, შენ რომ არ შემხვედროდი!

მანანა — მეც...

ზაზა — შენ... სხვას ვისმეს იშოვნიდი. მო-

დას ხომ არ ჩამორჩებოდი? ერთი ქმარი, ერ-

თიც — საყვარელი!

მანანა — ეგ ცაკების მოლაა, ჩვენ რა შუა-

ში ვართ?

ზაზა — იცი, მგონი, მართლა ცუდად არის

ჩემი საქმე!

მანანა — (შეშფოთდება) გაერთიანებაში?

ზაზა — არა (გულზე იკაყუნებს) აი, აქ!

(მანანა შევებით ამოისუნთქავს) მგონი, მართ-

ლა შემეყარდი.

მანანა — მერე, გენანება? სურვილი ვერ

გამომითქვამს, მისრულდებ, არაფერს არ იშუ-

რებ და უფასოდ რომ გიყვარავ, ამას ნანობ.

ზაზა — რა კარგი სიტყვაა, არა? დაკვირ-

ებიხარ? არაფერს არ გამოხატავს, ისეა, თა-

ვისთვის. ვიღაცა ბედნიერმა მოიგონა და დაგ-

ვიტოვა. მოგეფეროო — რაღაც ფიზიკურ მო-

ქმედებას ნიშნავს, გაყოცოო — ისეც, გაღმე-

რთებო — ისეც ღმერთის შორახსლო გაუენებო

და მიყვარხაროო — არაფერს არ ნიშნავს, სულ

არაფერს. არა, ყველაფერს ნიშნავს და თან სუ-

ფთაა. რაც კი ვითომ ცუდი სიტყვაა, ყველას

გულისხმობს და მაინც როგორი სუფთაა... ხომ

გახსოვს, თუმცა ადვილი შეხატებელია, არც

გახსოვდეს, როდის მეუბნები ხოლმე ამას...

(მანანა თავს დაუქნევს) მაინც რა მაგარი სიტ-

ყვაა, არა?

მანანა — მაგან დამლუპა! მაგ კარგმა სიტ-

ყვამ და... შენ.

ზაზა — ვითომ, გიყვარავ, არა? ვითომ,

ძალიან გიყვარავ და იტანები!

მანანა — რა გეშველება, ეგეთი ურწმუნო

რომ ხარ, თუმცა სხვა რა გზა გავს, მაინც

გჭერა. (კოცნის) მიყვარხარ... ისე მიყვარხარ,

თუ მიღალატებ, მოგკლავ!

ზაზა — (სიცილით) რას ჩამაცივდით დღეს

შენ და შენი ქმარი? რას მერჩით?

მანანა — რა გინდა ეხლა ზურაბისაგან?

იმას თავისიც ეყოფა...

ზაზა — ერთი, იმ ბალიშის ქვეშ შეყავი ბე-

ლი (მანანა დაუღლის ბალიშებს. ერთის ქვეშ

ხელი გაუშვდება) გამოიღე, გამოიღე, ოღონდ,

ფრთხილად, გატენილია.

მანანა — (გამოიღებს) რა უნდა აქ ზურა-

ბის რევოლვერს?

ზაზა — მიშოსი ყოფილა ეგ აგრეგატი, მი-

შოსი! და კინალამ არ მესროლა შენმა რეგენმა

ქმარმა!

მანანა — მიშოსი კი არა, ზურაბმა იყიდა

სამას მანეთად.

ზაზა — გადამრევს ეს ბიჭი; ყველაფერზე

ფულის გაკეთება შეიძლება?

მანანა — შენს თავს ვფიცავ, სამხას მანე-

თი ჩემს თვალწინ რაუთავა ვიღაც სიმონას.

ზაზა — მოიცა, მოიცა! აქი მე და მანანამ

ერთად ვიპოვეთ წინლის ქილაშიო? ცელოფა-

ნში იყო გახვეულიო. მართალია?

მანანა — (შეცბა) პირველად მესმის!

ზაზა — მაყუშ, ხომ იცი, შენთვის სულს

არ დავიშურებ. იმ იდიოტსაც უყვე ვაპატიე,

რომ დამიძრო...

მანანა — მაგას ვერ დავიჭერებ :
ზაზა — ალბათ, შეშინება უნდოდა და წა-
ვართვი.

მანანა — ალბათ, მოცემა უნდოდა, ისე ვერ
წაართმევდი.

ზაზა — თუ ვერ წავართმევდი, რა გიჭი-
რავს, აბა, ხელში?

მანანა — ვერ წაართმევდი, უბრალოდ, ვერ
მოასწრებდი. ეს ხუთი წელია, თუ ქალაქგარეთ
ვართ, სულ სროლაში ვარჯიშობს და მეც მავა-
რჯიშობს. ჭერ ჭიბეში ჩაიდებს, მემრე, უცებ
ამოიღებს და ისვრის. შაურიაწი აჭენს!

ზაზა — თქვენ, ალბათ, ღენიკინის შაურია-
ნები გეჭენებთ, ღიღი.

მანანა — არა, ჩვენ შაურიანში ან ასანთის
კოლოფში აჭენს. მეც კარგად ვისვრი. ოცდაათ
ნახევრი შამანურის ბოთლს ვარტყამ, გინდა
დაგეჩიქლო?

ზაზა — სიტყვას ბანზე ნუ მიგდებ. როდის
იყოლა ეგ რვეოლვერ?

მანანა — მიშო რომ გარდაიცვალა, იმ
დღეს.

ზაზა — მერე, ფული საიდან? რაც გქონდათ
მე არ მომეცით?

მანანა — (დაიბნა) სწორედ იმ დღეს მოი-
ტანა კიდეც ათასი მანეთი... სამსახურში ლატა-
რიას ვთამაშობო... (ხელი ჩაიქნია) გამანებე
თავი ხომ იცი, ტყუილი არ შემიძლია...

ზაზა — რა იღო კიდეც ცელოფანში?

მანანა — არაფერი.

ზაზა — მანანა, ძალიან გთხოვ, მითხარი.
ხომ წასული საქმეა. უკან ხომ არ მოგატა-
ნინებ? რაცა მაქვს, ისიც შენი არ არის?!

მანანა — უსტილად ისეთი საყურე და სამა-
ჭური, ღვიდა მაგდოს რომ აქვს.

ზაზა — კიდეც?

მანანა — მეტი არაფერი.

ზაზა — მანანა!

მანანა — შენს თავს ვფიცავარ...

ზაზა — რა იდიოტია, არა, ის შენი რეგ-
ვენი ქმარი? შენც კარგი გვრიტი ხარ! რატომ
არ მითხარი? აქამდე რატომ არ მითხარი, რისა
შეგეშინდა? ხარბი ხარ, ხარბი მიყვარხარო!
ეს არის შენი სიყვარული? აბა, გამომართვი
და იცოდე: ამ ბრილიანტის ყელსაბამის გარეშე
დაგინახავ თუ არა, ჩვენ შორის ყველაფერი
დამთავრდება. (უკრიდან ძვირფას კოლოფს
ამოიღებს, კოლოფიდან — ყელსაბამს) გაიყე-
თე! (მანანას ენა დაება ყელსაბამის სილამაზისა
და სიმდიდრისაგან) გაიყეთე, რომ გეუბნები
(მანანა გაშეშებულია) არ გეხმის? (ჩამოაცემს
თავზე) პლატინის ძეწკვია, შესაკვრელი არა
აქვს. რეგვენს უთხარი, დაბადების დღე მომი-
ლოცა-თქო.

მანანა — (გაუბეღავად) გახსოვს?

ზაზა — მე ყველაფერი მახსოვს. თქვენ
გავიწყდებთ სიკეთეცა და დაბადების დღეც-
ბიც.

მანანა — არა, არ მინდა ვერსად ვიქო-
ვიკოთებ და რად მინდა? (უნდა წამოიღოს უნდა)
ზაზა — ვერ გაიგე, რაც გითხარი? უმაგი-

სოდ დაგინახავ და მორჩა!
მანანა — ზაზა!

ზაზა — ეხლა, თუ გინდა, წადი ან სხვა
რამეზე ვილაპარაკო.

მანანა — ზაზაულო...

ზაზა — გინდა, გითხრა, რასაც იზამ? მად-
ლობის ნიშნად, გაიხად და ლოგინში ჩამიგორ-
დები, არა? ვაბ, ეს რა ხალხთან მაქვს საქმე?!
ის არის და სულ თავის მოვლაშია: მამოდა და
ძუნწი, ძუნწი, ძუნწი, ძმის საფლავში მანეთიც
ვერ გავაგდებინე; ზურბა რეგვენია და რწყე-
ლის გატყუვებას არ ერადება! შენ მეგონე ერ-
თი! ეს ნაღდად არ მომატყუებს-მეთქი და ეს
რა ყოფილხარ? ყველაფერს გააპტიბდა კაცი,
მაგრამ ფული სიყვარულს? შენ მე კი არა,
ჩემი მასუთი გიყვარს!

მანანა — (ძვირი უჯდება თავშეკავება)
კარგი, ტყუილად ნუ აიშლი ნერვებს.

ზაზა — (ყურს არ უგდებს) რატომ ვიჭა-
ქები, რისთვის ვიჭუღუტ ტვინს, ვის ვუნდი-
ვარ, ვის დავეარგვივარ?! კაცისმკვლელებში
რატომ გავერიე? ვისთვის ვრისკავ? ვისთვის
ვშოვლობ?

მანანა — დაწყნარდი, კარგი რა დაგემარ-
თა? (ეფერება, ზაზა ხელს აუკრავს) ნუ გადაი-
რევი. ისე მოხვოვა... ყველაფერი დამაფიცა...
ხავშვიც დამაფიცო... არ უთხარო და მინც
გითხარი... შენი შემწეობით ამდენი იწოვნა და
ის საყურე-სამაჭური შევიღიათსი ღირს, ხომ
იცი; შევიღიათსაზე გადაირიე?

ზაზა — (ყვირის) ხომ ხედავ, რას მეუბნე-
ბი? ხომ ხედავ, აზრზე არა ხარ, რას ამბობ!
ფულშია საქმე! საქმე ფულში რომ იყოს, ის
ოროთახიანი ბინა გიყიდეთ და ჩვენ ბიჭზე
გავაფორმე, მხოლოდ იქ შეგხვდებოდით, იმ ხა-
ვერაში და წამოსვლისას ხუთთუშნიანს დაგი-
ტოვებდი.

მანანა — (ცდილობს იხუმროს) ას მანეთზე
ნაკლებ არ გამოგვიდოდა ეს საქმე!

ზაზა — ვიცი, ფულის მონა ხარ! ფულის
მონა ხარ... ცხვირმოჭირილი... მასუთის ცხვირ-
მოჭირილი მონა ხარ!

მანანა — (ძალიან სწყინს, მაგრამ ცდილობს
დაამშვიდოს) კარგი, გეუფო! არა გვაქვს იმ-
დენი დრო, ვარკვიოთ, ვინ ვინ არის! (ზაზას პე-
რანზე ღიღებს უხსნის).

ზაზა — (ხელს კრავს) რაო? ვინ ვინ არი-
სო? ჩემგან არ გინდა? ჩემზე ყველაფერი იცი.
რა არ იცი? შენ უფრო მეტი იცი, ვიდრე მე!
მახსოვს, ამასწინათ მითხარი, ჩაგებარებინა ის
ოხერი ფული და გვეცხოვრა მშვიდადო. ვერა,
ვერ ვიცხოვრებდით... რა გგონია, პირველად
ამხელა სიმდიდრე რომ ვნახე, მაშინვე ის არ
გავიფიქრე მილიციას ჩავაბარებ-მეთქი. მაგრამ
შემდეგ დავეფიქრე: ნიშაქიმ ოცდახუთი არ

დაგვიბრუნა. ვალს კი გადახდა უნდოდა. ოჯახში ხეირიანი არაფერი დაგვრჩა; ამასაც ვიყიდით. ერთი რამ დავუთმე ჩემს თავს, მეორე, მესამე და... ცხოვრებაც ხომ გვინდოდა? იმწამსვე გადავწყვიტე: ეს მეზობლები ამდენს გვეხმარებიან და ვალთან ერთად ხუთას მანეთს მივცემ, ეგებ მანანამ ცხვირის ოპერაცია გაიკეთოს და თვითონაც მოისვენოს და ზურაბიც მოასვენოს-მეთქი. რა ვიცი, რა არ გავიფიქრებ გეგმები არ დავაწყე! მერე ბინის გადაცვლა მინდოდა. მაგლო ვეღარ ჩერდებოდა აქ. შენ და ზურაბმა დაიჩემეთ, ნუ წახვალთ, ამ ბინიდან გადახვალა როგორ შეიძლებაო. დაგჭერეთ, თუმცა ვიცოდი, რაც ვიპოვნე, იმაზე მეტი არ იქნებოდა. მაკლერებთანაც დამყვებოდი: ხან შენ, ხან შენი ქმარი. სწორედ მაშინ დაიწყო ჩვენ შორის ყველაფერი... მეგონა, ჩემთვის კარგი გინდოდა; გინდოდათ ეს მშვენიერი უბანი არ მიმეტოვებინა... შენც არ მომიკვდი! თურმე ხეირს ეძებდით იმ დღის შემდეგ ძროხასავით მწველავთ, თანაც ელექტრომარჯობათ, რომ სისხლამდე ჩამცალოთ!

მანანა — (რაც შეუძლია, წყნარად) არა ხარ მართალი. ჩვენ ყოველთვის, მაშინაც და ეხლაც მხოლოდ კარგი გვინდოდა შენთვის. ვიღრე მამაშენი მოკვდებოდა, არ გახსოვს, რა მეზობლობა გქონდა? როგორ უყვარდა ძია მიშოს ჩენთან შემოსვლა და საუბარი?

ზაზა — გულს ვეღარ ამიჩუქებ. მეყოფა, ისედაც ბევრ რამეზე ვხუჭავდი თვალს!

მანანა — მაინც, მაინც?

ზაზა — შევილიანი ქალი ხარ, ქმარიც უღელში გიღვას, როგორც გნებავს, ისე იცხოვრებ.

მანანა — ეტყობა, რადაც ახალი ქორი შემოგიადეს!

ზაზა — ახალი ჩემთვის არის, თორემ შენთვის... არ გვინდა ეს ლაპარაკი ერთი სიტყვით, სანამ არ მომხერხდები, ისევე მომეხსახურები, როგორც დღემდე. გაიხადე! მართალია, ძვირი მიჭდება, მაგრამ ღირსს! (მანანა შეიფურთხებს. გაშმაგებით) რას იფურთხები?! შეკახავი! (მანანა გაარტყამს) ამას უყურე, ეხლავე ღორივით გაგაგორებ, შენი... (რეკლავებს დაადრობს) შოშინასაც ეგერ ულავუნებ? (მანანა კარისკენ მიდის. დაიწევა, მანანა უძალიანდება, მაგრამ შემობრუნებს) შოშინასაც ეგერ ულავუნებ? როგორ არ შეგეცოდენ იმ გაჭირვების დღეებში: ფული უპროცენტოდ გასესხა და ვთი პროცენტი შემაწერე! რა სინდისმა გავიშვა, მა? მოპასუხე, რას გაჩუქებულხარ?

მანანა — შოშინამ პროცენტისანი ვალი მომცა.

ზაზა — მეც ეგერ მეგონა, მაგრამ კეთილისმყოფელმა რომ დამირეკა, ჩემს ბიჭებს შევამოწმებინე. მიუვარდნენ, შეაყენეს და გამოტყდა.

მანანა — რა სულელი ხარ! ვალს რომ მაძლევდა, როცა ყველა საბუთი გავაფორმეთ და

ჩამოთვალა, მითხრა: თუ ერთ ღამეს მარჩუქებ, უპროცენტოდ გაგატან ამ ფულსო. დაგელოდები, პასუხი ახლა არ მინდა, როცა მოხვალ, თამასუქს მაშინვე დავხვე შენს თვალწინო. უარი რომ მიიღო, დამემუქრა: გადაგიხდი სამაგიეროსს. რა მაღლა იწევა მაგ გრძელ ცხვირს, შენისთანები ჩამიგორბენა ლოგინში?! მაგრამ მაშინ ისე გვეკორდებოდა ფული, რომ მოვითმინე... შენი გულისთვის მოვითმინე... როგორც ხედავ, ამისკენა მუქარა.

ზაზა — შორა ბაზარს ხომ გითხარი, გულს ვეღარ ამიჩუქებ! თვენ ისეთი მასტები ხართ, ყველაფერზე მოილაპარაკეთ, ალბათ, წინასწარ. ოღონდ არ ვიცი, შენ უფრო მაგარი ხარ, თუ შენი რეკვენი ქმარი?

მანანა — აქ ისეთი საუბარი გვაქვს, შენზე რეკვენი მსოფლიოში აღარ მეგულებია!

ზაზა — ადარე ამ საუბრით შეგაწყვენ თავს. შეგიძლიათ, მიბრძანდეთ. სულ ერთია შოშინას მერე ქალს ხელს ვერ მოკვიდები! (მანანა ჩუმად იხსნის ყველა სამკაულს, მაგიდაზე დადებს) და კარისკენ მიდის. იწყებს საკეტებს გახსნას) უკარავად, ბოლო შეიფხვანა მაქვს: თუ შეიძლება, სიმართლე მოპასუხეთ; მაინც ყველაფერი გათავდა! ხომ გახსოვს, ნოზაძისთვის მიცემული ფული შეიღის გარდა ვალი იყო. ის რომ არ მქონოდა მისაცემი, სულ სხვაგვარად წავიდოდა, ალბათ, ჩემი ცხოვრება. მაშინ ხომ კარგი ზაზა ვიყავი? წმინდა ბიჭო... რად მომატყუეთ, ნოზაძემ ფული აღარ დააბრუნაო? რად ჩამავდეთ ამ დღეში? ასეთი გულქვა შეიძლება იყოს აღამიანი? მამა მომიკვდა და ესენიც თვრამეტი ათას ვალს მაწერენ, გაუხეილხა და უხემდღოს! აქი სხვის უბედურებაზე არ შეიძლება ხელის მოთბობაო? გამეგო ეს მაშინვე, ვიცი, რასაც ვიზამდი, მაგრამ შოშინასი არ იყოს, ესეც ოთხი თვეა, რაც მიიხრეს (მანანას შემოხედვასზე), თვითონ ნოზაძემ მიიხრას, ზურაბს უყარ დავუბრუნე კაპი-კაპიკო! მაღლოდაღმერთს, ნოზაძე ცოცხალია! დავურეკავ და აქ გაჩნდება. გულში მივიღე გაერთიანებაში შეთავსებით იურისკონსულტად და სავიზიტო ბარათი მარჩუა. ტელეფონის ნომრის მოსაძებნად დრო არ დაგვეკარგება.

მანანა — გატყუებენ, შე უბედურო, როგორ ვერ ხვდები?

ზაზა — ვინ მატყუებენ: ისინი თუ შენ, ჩემი „ერთგული“ ქალი?

მანანა — ნოზაძეს ფული მაშინ არ დაუბრუნებია. განაწილებული ჰქონდათ უკვე. ტაქსი ვერ ვიპოვნე და როცა მივირბინე, აღარავინ დამხვდა. ზურაბსაც გავში ავცდი.

ზაზა — ძალიან რომ გთხოვო, მეტყვი? ჩემი უყანასკნელი თხოვნაა-მეთქი, რომ წავუტარიო?

მანანა — რაც ვიცი, გეუბნები.

ზაზა — (ყვების) რაც იცი, ყველაფერი რომ

მითხრა, სიმყრალე დამაყრუებეს! რაც იცი, არც მინდა გავიგონო, ღმერთმა დამიფაროს ჩემიც მეყოფა. ნოზაძის ამბავი მითხარი მხოლოდ და მოვრჩეთ.

მანანა — არ ვიცი, რომ გეუბნები!

ზაზა — ამ პლატინის ყელსაბაზს მოგცემ და მითხარი...

მანანა — ვიცოდი, რაც იყავი, მაგრამ დღეს უყოველგვარ მოლოდინს გადააპარებ.

ზაზა — დედაჩემისნაირი საყურე-სამაჭური რომ გაქვს, აღარ დაგარბუნებინებ.

მანანა — ზაზა, არ ვიცი, ზაზა!

ზაზა — ჩემს სახელს ნუ ახუნებ!! (ყვირის) დედას ვიტყობო! მოგისევთ იმ ჩემ შავ ბიჭებს და ლუქმა პურის ფული სანატრელი გაგიხდებო! (მანანა მიდის კარისკენ) მოდი აქ, პასუხი გამიყვად და მერე სადაც გუნდავს მიბრძანდე, გინდა შოშოასთან და გინდა ნოზაძისთან, ნოზაძე-სთანაც ალბათ, ასეთივე „საქმიანი კავშირი“ გექნება არა, სქესობრივს რომ ეძახდნენ ძველად? (მანანა კარის დანარჩენ საკეტებსაც აღებდა) მოდი, რომ გეუბნები! მნახა იდიოტი,

სუფთად გავუშვა! ჭერ ვალი გაქვს ჩემი, ვალი! (მანანა კარი გამოაღო. ეცემა, გამოაგდებს, ყველა საკეტს ჩარაზავს) თავი ხომ არ მოგძულდება? (რევოლვერს მიუშვერს) გაიხადე! თვითონ გაიხდი თუ მოგეხმარო, როგორც უყოველთვის? (ცალი ხელით ცდილობს გახადოს, მეორეთი რევოლვერს შეცელში ატყობს).

მანანა — ხელი გამიშვი, შე დამძალო! ნუ მეკარები, მეზოდები ხელი არ მახლო, თორემ გული ამერევა! (ზაზა ძალადობს. რევოლვერი რომ უჭირავს, ფშლის და მარდად ვერ იქცევა. მანანა უცბად და დაუსტებდა. გარბის. ზაზა მისდევს. ჭერ ერთ ოთახში შევიკვდიბიან, მერე — მეორეში, იქიდან — მესამეში. დიდი პაუზა. ყვირილი. გამაყრუებელი სროლა! საღარბაზოდანაც ისმის საშინელი ღრიალი. სიჩუმე, უფრო დიდი პაუზა... ბარბაციტ გამოდის მანანა. ტანტზე პირველ დაეგდება. გამოდის ზაზა, გაოგნებულად, ვაფთრებული. მანანას უახლოვდება. ზელს ვერ ჰკვიდება, ეშინია. მერე ძლივს გადმოაბრუნებს. მანანა იცინის)

ზაზა — (სიხარულის ყვირილი) ეივო! (ჩურჩულით) უხ, შენი... გული გამისკდა... ეს რა ხუმრობაა?! მანანა მანანა! (პაუზა) როგორ მყვარობხარ! თურმე როგორ მყვარობხარ! (გივივით კოცნის, მერე ფაქიზად ეფერება. მანანა იცინის, ვერ გაარჩევთ, ისტერიკაა თუ ნამდვილი სიცილი) ვახ, შენი... ეს როგორ გამივარდა? იცი, ჩახმახისთვის ხელი არ მიხლია... დედას გეფიცებო... თითონ გავარდა! (ნახად, ოსტატურად ეფერება. მანანა ხარხარებს. ზაზა დროს იხელთებს და წელსზემოთ გახდის პერანგს. ისმის ზარის ხმა. ორიენირს წამოიჭრებიან. ერთმანეთს შეპყრუებენ. ზარი. ზაზა თითს ტუჩებზე მიიფარებს. ზარი. ზაზას ეცინება. ზარი. ზარი!

ზარი! ზაზა ხარხარებს, საღარბაზოდან ისმის).

ზურაბის ხმა — ზაზა! ზაზა! გააღე! (პაუზა) ვიცი, რომ მანდა ხარ, გააღე! (პაუზა) ზაზა, გთხოვ, გააღე კარი! საქმე მაქვს (პაუზა). გესმის? (ზარი).

ზაზა — (ჩურჩულით, მანანას) რა უნდა ამ რეგვენს? ნახა, რა, საქმიანი საუბრის დრო და აღგილი!

მანანა — (ჩურჩულით) გააღე!

ზაზა — ხომ არ გავიღე?! ექვიანობის სცენას გაგიმართავს, გაგლანძვებს, შიდილება, გაგართუას კომედია და მერე (იარაღს უჩვენებს) პასუხს არ ვაგებ ჩემ საკვილზე.

მანანა — გააღე, თორემ მე გავაღებ!

ხმა — არ გესმის? ზაზა, ვიცი რომ მანდა ხარ! გააღე, გთხოვ! (ზარი. ბრაზუნე, რკინის კარი სასწრაოდ ხნაეურობს)

ზაზა — (ჩურჩულით) ავკივლებს, ეს ოხერი მანანა — (მიდის კარის გასაღებად) სანამ თომელი საღარბაზო არ შეიყრება, არ გააღებ! (ზაზა გადაუღდება), გამიშვი! (ზაზა არ უშვებს) მაშ, შენ გააღე!

ხმა — ზაზა, ვიცი, მართო არა ხარ... მინც გთხოვ, გააღე...

ზაზა — (მანანას, ჩურჩულით) სარდაფში ჩადი!

მანანა — ვერ გაიგე, რა გითხრა: ვიცი, რომ მართო არა ხარო!

ზაზა — (ჩურჩულით) მო და, ჩადი სარდაფში, თორემ არ გავაღებ. აუაღ-მაყალის თავი აღარა მაქვს, ისედაც გასკდა გული! მინც რა დღე გამოთენდა, რა ამბავია, რა ხდება?!

მანანა — რა დროს ოხერაა! გააღე!

ზაზა — ჩადი!

მანანა — არსადაც არ ჩავალი!

ზაზა — არ ჩახვალ და არ გავაღებ. (მანანა კარისკენ მიდის) გამოდი აქეთ! (დაეწევა, მოიხსვრის)

ხმა — ზაზა, დამიგდე ყური, ნუ მწყვირები ვიცი, რომ მანანა შენთან არის... (პაუზა) გამოიღე კარი. ბოლოს და ბოლოს ხომ უნდა მოვილაპარაკოთ...

ზაზა — (წამოსცდება) რაზე?

ხმა — ჩვენი... ნოზაძეზე, შოშოაზე; თანაც აეროდრომიდან რომ მოვიდოდი, ნაოკა შემხვდა: გეს მგავს!

ზაზა — ეხებზე შეიძინებო ყველა განსაკუთრებით კი — ნაოკა! ასევე გადავიცი, ოღონდ, ამბის მიტანის დროს დაიკავი მშობლიური ენის სიწმინდე, შენებურად არაფერი დაუმატო!

ხმა — ზაზა, გააღე, გემუდარები...

ზაზა — არ გავიღებ, რომ მოკვდი წადი, ისაღიდე და დაისვენე.

ხმა — რა დამასვენებს, ხომ არ გავიღე! გააღე, თორემ ჩამოვიღებ ამ კარს! (ბრაზუნე. ზარი. ბრაზუნე) მანანა, უთხარი მაგ... კარგ

კაცს, რომ... მე მიგაგზავნენ! (პაუზა) გააღებინე ეს ოხერი კარი!

ზაზა — (პაუზა შემდეგ, ხელჩაქნული) რა ილიოტი ვარ! როგორ ვერ მივხვდი... (რეგულეროზიან ხელით ტანს უტარავს) ბრავო, მანანა, ბრავო! მაგრად მუშობს!

მანანა — ნუ არტიტობ და შეინახე იარაღი (მიღის კარს გასაღებად)

ზაზა — მოიცა... (იარაღს ჯიბეში ინახავს, კარს აღებს, კარგა ხნის შემდეგ შემოდის გაფითრებული ზურაბი).

ზურაბი — (პირდაპირ მანანასთან მიდის, თითქოს ზაზა იქ არ იყოს) მანანა! შენი ქირიმე, ჩემო მანანა! იცი, რა დამემართა, სროლის ხმა რომ გავიგონე? არ იფიქრო, ამდენ ხანს იქ ვიდექი და თქვენ საუბარს ვუსმენდი... ამ რკინის კარს უკან არაფერი ისმის. სროლაც ძლივს გავიგონე. უფრო სწორად, მივხვდი, რომ ისროლეს. მაგრამ ვინ ისროლა, ვის ესროლა, რატომ, რა მოხდა? ხანამ კარი გააღეთ, ჩემი დამემართა არა, ვტყუთ: არც ამაზე მიფიქრია, ვერ მოგასწავრო... აი, ასე, უცებ გავშეშდი და... თუმცა შენ რა შუაში ხარ... ღამნაშავე მხოლოდ მე ვარ... უნდა მამატიბი... ხომ მამატიბი? მანანა... რატომ ხმას არ იღებ? ყველაფერი გათავდა? არ ვიცი, რა დამემართა... უცებ დავურუვდი, დავბრმავდი, გავგიჟდი, თორემ რა მათქმევინებდა, მანანა მე მოგიგზავნენ-მეთქი... შენმა სიუვარულმა გამამწვარა, თორემ როგორ გავიბედავდი... როგორ გავიმეტებდი... როგორ გაქაღრბდი...

მანანა — გაჩუმდი...

ზურაბი — ტვინი გადამიბრუნდა... მე თვითონ! შენ გგონია, ამით ძალა დამატანეს? ეგრე მაწყობდა... პატარ-პატარა რისკი და მოდიოდა და მოდიოდა მაყუთი. ამით თავისი კანონები აქვთ, თავისი ათი მცნება. არ გგონოს, ძალით მომხმავის თავზე რაიმე... არაა რომ დავუკვირდი, მომეწონა. მეუბნებოდნენ, ხალხი ცხვარია და ღმერთმა მოსაწვევად და გასაქრებად გააჩინაო; ვინც ოდნე რაიმე დაგისავოს, გაატიტვლი და ვინც არაფერი დაგიშვოს — გაატყავო; თუ კრტინი არა ხარ, მღინარის აღმა რას მიცურავ: გაიხედ-გამოიხედ რა ხდება, დინებას გაჰყევი და სამშვიდობოს გაიყუყვანს; ვისაც ერთი ტყავი აქვს, ორი გააძირი; ვისაც — ორი აქვს, ხუთი ააგლოჭე და ვისაც არაფერი — ათი წააძერო.

მანანა — გაჩუმდი...

ზურაბი — მადლს ნუ იწამ, თორემ დამაღლებული არ გაპატიებს და დალატით გადაგიხდის; მგელთანაც მგელი იყავი და ცხვართანაც! მეც ვატყავებდი, ვკრებდი, ვწველავედი! მომწონდა ფულით მოპოვებული ძალა. ვიდრე პირს დავაღებდი, ყველაფერი გაკეთებული იყო. ყველგან ქრიადა, ყველა დაწესებულიებაში, ახმა-

ნაგებში, მეგობრებში, ნათესავებში. უცებ ვამჩნე, პირფერობა დამიწყო ყველამ რომა თუ მოყვარემ. პირველად მეხამულმა, თორემ მერე მიმჩვიე. ვიღაც ვამჩნევდი. ვერ ვამჩნევდი მიტომ. რამე თავად მიხლებოდა ქლეხობა და წაუღუვა ამ ჩემ პატრონებთან. მერე ამასაც ისე მივიჩვიე. ჩვეულებრივ ამბად მიმჩნედა. მერე კი აღარც ვფიქრობდი ამაზე, რადგან უცვლ ნორმად ვაქციე. ეს ჩემგან შენც გადმოგოდა. შენც ხომ ამიტომ ექცეოდით ასეთი პატვისცემითა და ყურადღებით. რომ იცოდო, საქმე არ უნდა გამფუჭებოდა. მე... მე არ უნდა გამფუჭებოდა საქმე და ამასაც და ამის მეგობრებსაც თავს უყადრებდი...

მანანა — გაჩუმდი!

ზურაბი — ვიცი, ვიცი, რაც უნდა მოხარა... მართალიცა ხარ! ვერ ვხვდებოდი, ვერც მიხვდებოდი. თუმცა მიტყავდნენ, მეუბნებოდნენ, „მირჩევდნენ“ ცოლს მიხედო. მგონი, შოშია უნდა ყოფილიყო... მაგრამ ცუდს აქ ვერაფერს ვხედავდი, რადგან ასეთი ცხოვრება ავირჩიე... თანაც, შურიან ხალხს რა გამოლევს? შურით, კარგი ცოლი თუ გუყავს, გემოვნებით თუ იცავს, მანქანა თუ ჰყავს, კარგი რემონტი თუ გაიკეთე, ფინური მაცივარი თუ დაიდგო... ტელეფონიც შურთ! ყველაფერი შურთ! რეკონ და იყვენს რეკონ და იყვენს! ხანამ შენ მეყოლები, ფეხებზე მკიდია ყველაფერი!

მანანა — კარგი, რა, ზურაბი! ხომ იცი, რომ მართალს გირტყავენს ხომ იცი, რომ მართალს გირტყავენ, მართალს! და არ გინდა ეხლა ეს ამბავი. გევიტხა, საიდან ჩნდებოდა ჩვენს ოჯახში ნივთები, შენ რომ არ ყიდულობდი და გეტყობო. მაგრამ შენც გაიტრუნე და მეც! გგონია, ძალიან ადვილია ჩემი ასაკის ქალისთვის შეეღიო ყველანაირი სურვილისა და ათასი კაპრიზის ასრულება... და კიდევ ბევრს რამეს, რაც არ იცი... ან იცი და ისე იქცევი, ვითომ არ იცოდა, ხომ მართალი ვარ? ფუფუნებაზე უარის თქმა შენც გაიჭირს... (ხმადაბლა) მართალია, რასაც გირტყავენ, მართალია და თავს ნუ იკატუნებ... აქ ვუთხრათ ერთმანეთს სიმართლე, აჯობებს. აჯობებს აქ დაესვას წირტილი ყველაფერს, თორემ მერე... ამ წარის ხმა რომ გავიგონე, მივხვდი, შენ რომ იყავი. ვიფიქრე, აი, ახლა შემოვა, მუხლებში ჩავუვარდები და პატიებას ვთხოვ-მეთქი... რაც მოხდა, მოხდა, ამას რაღა ეშველება-მეთქი... შენ კი... მე... მე არც გამოვდილობა მეუფ და არც ჭკუა, თავიდან თავის მოტყუება მეგონა ყველაფერზე ძნელი და რა ადვილი ყოფილა! როგორ ყველაფერს აღმოაჩნდება ხოლმე გასასამართლებელი საბუთი... როგორ ვამბობთ, არა, „გასასამართლებელი საბუთი“! თითქოს სასამართლოზე ვიყოთ. თუმცა

ვართ. ვართ... რომელი სასამართლო შეიძლება სინდისს? ის გვთხოვს „საბუთებს“. მე გასასამართლებელი არაფერი მაქვს... საბუთი კი არა, ცნობაც არა მაქვს... თუმცა რაღა მნიშვნელობა აქვს...

ჭურბბი — გასასამართლებელი რა გპირს? ცამდე მართალი ხარ. დამნაშავე მე ვარ. მე ჩაგაგდე ამ დღეში... პასუხსაც ჩემს თავს მოვთხოვ. ოღონდ მაცალე... ოღონდ დამაცალე, გონს მოვიდე... ყველაფერს მოვიფიქრებ. ყველაფერს ისე გაგიკეთებ, როგორც დაგპირდი... მაშინ, მთავნისძის ძირში, სიუვართული რომ ავიხსენი და ცოლობა გთხოვე... გახსოვს? ხომ გახსოვს? მანანა — მახსოვს... ოღონდ, აღარფერი გამოვა...

ჭურბბი — თუ მოვინდობებთ, ყველაფერი გამოვა.

მანანა — იმდენი ქუჭუხი და ნაგავი ჩადგა ჩვენს შორის...

ჭურბბი — ოღონდ ნუ მიმატოვებ, ოღონდ შენ იუავი ჩემს გვერდით...

მანანა — პირველივე წაჩხუბებაშდე, არა? **ჭურბბი** — როდის რა წამოგაყვედრე? უბატონოდ გმა როდის გავეცი?

მანანა — ველარ მოიშლი ამ... ბატონკაცობას. ჩემზე კარგად არავინ იცის, შინ როგორი ხარ და გარეთ — როგორი. უფულო როგორი იყავი და ახლა ვინა ხარ!

ჭურბბი — შენ მასწავლი, მოვიშლი თუ არ მოვიშლი? ესეც არ იუოს, ბავშვს უმამოდ რბგორ გაზრდი?

მანანა — (ყვარს) ბავშვზე კრიტს ნუ დაძრავი ბავშვს ნუ ასხენები! რა შუაშია ბავშვი? (წყინარდ) იმას ჩვენ სიბინძურესთან არაფერი აკავშირებს, როგორ მიყვარდი... როგორ მიყვარდი! მიყვარდა, რომ მეუბნებოდნენ, შევილი გაგიჩნდება და ქმარს დაგვიწყებსო. ვფიქრობდი, რამ გაასულელა-მეთქი ეს ხალხი?! შენ მიყვარდი და მეტი არავინი ეს ხუთი წელია თანდათან შემგავრდი შენი და საყუთარი თავიც... ეგ ერთი სიხარული მაქვს... ეგ ერთი სიუვართული... ნუ ასხენებ ჩემს შვილს ამ აქოთიბულ ბინაში! ამ სულელმაც რომ აიჩემა, ჩემიამ.

ჭურბბი — რა არის ჩემიო?

მანანა — ბავშვი.

ჭურბბი — ი!

მანანა — რა გიკვირს? რას გაიოცე? ვითომ არ იცი, ოროთახიანი რომ გაუფორმა!

ჭურბბი — რა ოროთახიანი, არ გამოგიყოლი მანანა — მხოლოდ იმას სწუხდა: ზაზას ძე

რუსულად კარგად არ გამოითქმისო...

ჭურბბი — ჩემს ბიჭზე ამბობდა, ჩემიამ?

მანანა — რაღა მნიშვნელობა აქვს, ვინ რას ამბობდა... ყველაფერი გათავდა...

ჭურბბი — რა გათავდა, რას ამბობ?

მანანა — გათავდა, ზურგიკო, გათავდა. რა

უნდა მოხდეს ახლა ისეთი, ჩვენი დამსხვრეული ოჯახი გაამართლოს... თუ მოხდება და... ამაზე უარესი...

ჭურბბი — პირიქით, უარესი უკვე მოხდა! რახან ეს უნდა დაგვართონოდა, უკეთესია უკველაფერი პირში რომ ვუთხარათ ერთმანეთს. გულზე მაინც აღარ დაგვაწვება! ქუეას ხომ აღარ შეგვიგამს! უნდა ვაპატიოთ ერთმანეთს... უკაცრავად, ვაპატიოთ კი არა; მე უნდა მაპატიო, ჩემო მანანა, ჩემო კარგო, ჩემო სიცოცხლე! უნდა მაპატიო... წამო, წვიდეო. ჩვენთან გავიდეო. საცაა ქალი მოვა და ბავშვს მოიყვანს, ვაყის პარკში წაიყვანა. ვაშლივით ექნება დაბრაწული ღოყები!

მანანა — აღარაფერი აღარ გამოვა, ზურა, ამ საქმიად... დამიჩერე, წამოსვლით, წამოვალ, მაგრამ ბავშვს მოიყვანს თუ არა, წავალთ.

ჭურბბი — სად წახვალთ?

მანანა — სად და დედაჩემთან, სად უნდა წავიდეო?

ჭურბბი — კარგი ერთი, სისულელეს თავი დაანებ!

მანანა — არ არის სისულელე, დამიჩერე, ასე აჯობებს.

ჭურბბი — მანანა, რატომ მამწარებ? ხომ იცი, თქვენს მეტი არავინა მყავს. დედა მე არა მყავს, მამა, და და ძმა. შენა ხარ ჩემი დედაც, დაც და მეგობარაც... შენი იმედილა მაქვს და შენც მაფურთხებ?

მანანა — მოსაფურთხებელი რა გპირს? მე ვარ ნაგავში გადასადები! მე ვერ ვივარგე, ასე რომ, წავალთ...

ჭურბბი — ვინ წახვალთ? სად წახვალთ?

მანანა — ხომ გითხარი: მე და ჩემი ბიჭი — დედაჩემთან.

ჭურბბი — გულს ნუ მიხეთქავ, მანანა! ამდენი ტუყილად ვილაპარაკეთ?

მანანა — ვერ გაპატიებ, ზურა, ვერაფერს! იმასაც ვერ გაპატიებ, ასე რომ გამაზუბედურე! ჩემს თავსაც ვერ ვაპატიებ ვერაფერს: ვერც ერთ ნაბიჯს, ვერც ერთ ბუჭედს. ვერც ერთ სანაგაულს, ვერც სურვილების ასრულებას. ვერც შენ გაპატიებ, ყველაფერი რომ იცოდი, და თვალთმაქცობდი... ახლაც ეშმაკობ. ამასაც ვერ გაპატიებ! გგონია, შენ მაპატიებ ვერც შენ მაპატიებ! და ასე იწვევა ჩვენს შორის ზიზღი, ბოღმა, სიმყრალე, სიბინძურე, ფული და ნაგავი! ვინაც როდის მოგვინდება, წამოგვძახებთ ერთმანეთს, რაც ენაზე მოგვადგება, მე შენ გეტყვი, ცოტაა გადმოსარწყვეო?

ჭურბბი — ხმას არ ამოვიღებ! ხმას არ გაგცემი გაპატიებ უკვე გაპატიე. შენც მაპატიე, ჩემო მანანა, ჩემო კარგო, ჩემო სიცოცხლე...

მანანა — კარგი გეყოფა... მოვა ბიჭი და წავალთ...

ჭურბბი — (შეუგნებლად) სად წახვალთ?

მანან — რამდენჯერ უნდა გითხრა: დედა-ჩემო!

ჯურაბი — (უცებ აყვირდება) დედაშენთან თუ ოროთახიან ხავერაში, კურომ რომ მოგაკითხოს, უცნობ რაიონში, სადაც არავინ გიცნობს! ევრსადაც ვერ წახვალთ: არა, შენ თუ გინდა, წადი! ოღონდ იცოდე, ბიჭუე კრინტს დაძრავ თუ არა, დაგახრჩობ.

მანან — ისე წავალთ, მზე მაღლა იქნება! (იციინს) რა კაცი ხარ?! ბავშვს დედა არ უნდა? შენ მაგის გამზრდელი ხარ? ძუძუს მოაწოვებ თუ ჩვრებს გაურეცხავ?

ჯურაბი — (წამიერი დაბნეულობის შემდეგ) წაიყვან და სასამართლოთი დაგაბრუნებინებ.

მანან — (იციინს) ჯურაბ, შენ და კანონი?! როდის აქეთ დამიწუე კოდექსებით ლაპარაკი!

ჯურაბი — იმის დამტკიცებას რა უნდა, ჩათლახი და ბოზი რომ ხარ! ისედაც მე მომაკუთვნებენ ბავშვს! მაღლობა ღმერთს, მოწმეები ბლომად გვყავს!

მანან — იმ სასამართლოზე შენ მოგარპობენ თხუთმეტ წელს, შეიძლება, დახვრეტაც მოგისაჯონ. პირი თუ დავადე, ხომ იცი, რაც მოგელის? მთელ გაერთიანებას გამოგაყოლებენ,

თავის უფროსიანად. რაც შეეხება შენს მთავარ ლურ მხარეს... კეთილისმყოფლები მეცა მცვეს და ვიცი, როგორ ყიდულობ პატარა შტერ გოგოებს.

ჯურაბი — არა და შენსავით შოშიას დაგუწვები ათ პროცენტად...

მანან — ყველაფერში ფულს იხდი, ყველაფერს ყიდულობ, ვაჟაკურად არცერთი საქმის გაკეთება არ შეგიძლია...

ჯურაბი — წადი, შენი... (უნდა გაართყას. გაისმის სროლის ხმა. ზურაბი და მანანა შებრუნდებიან კედლისაკენ, რომელსაც ზაზა მიყრდნობია. სროლისთანავე ზაზას იარაღი ხელიდან გაუვარდება, თვალები ღია აქვს, მაგრამ უკვე ვერაფერს ხედავს. მანანა არაადამიანური ხმით ყვირის, ისტერიკაშია. გაოგნებული ზურაბი გონს მოეგება, სტაცებს ხელს მანანას და სირბილით გაჰყავს ოთახიდან. რკინის კარი საზარელი ხმაურით იკეტება, თითქოს საკანში ჩაეკეტეს ვიღაც. ამ ზრიალთან ერთად დარბაზში ჯერ ერთი მხრიდან, მერე — მეორე, მერე ოთხივე მხრიდან ისმის მილიციის ობერატული მანქანის გაბმული სირენა. ფარდა რომ დაიხურება, ზაზა ისევე ფეხზე დგას.).

